

REGISTERED No.-B. 156.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

શાર્દુલવિક્રિડિતમ્.

પૂજામાચરતાં જગન્નયપતેઃ સંધાર્ચનં કુર્વતામ્ ।

તીર્થાનામજિવંદનં વિદધતાં જૈનં વચઃ શૃણ્વતામ્ ॥

સદાનં દદતાં તદશ્ચ ચરતાં સત્વાનુકંપા કૃતાં ।

યેષાં યાંતિ દિનાનિ જન્મ સપદ્મં તેષાં સુપુણ્યાત્મનામ્ ॥૧॥

“ જો પુણ્યાત્માઓના દિવસો ત્રિજગતપતિ જિનેશ્વરની પૂજા કરતાં, સંધતું સેવન કરતાં, તીર્થોતું વંદન કરતાં, જિનવાણી સાંભળતાં, સુપાત્રદાન આપતાં, તપસ્યા તપતાં અને પ્રાણીઓપર અનુકંપા કરતાં વ્યતીત થાય છે તેમનો જન્મ સદ્ગુણ છે. ”

પુસ્તક ૩૧ મું.

આશ્વિન. સંવત ૧૯૭૧. શાકે ૧૮૩૭.

અંક ૭ મો.

પ્રગટ કર્તા.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા. ભાવનગર.

અનુક્રમણિકા.

૧ અધ્યોગ્મ આચરણ તજવા વિષે.	૧૬૭
૨ જ્ઞાનસાર સૂત્ર વિવરણમ્. (સર્વન્યાસાય અષ્ટકમ્ ૩૨ મું.) ...	૧૮૬
૩ સત્યુચ્ચેનાં શુભ લક્ષણાં ...	૨૦૪
૪ ચંદ્રાન્નના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર. ...	૨૦૬
૫ શ્રી જૈન આગમોદય સમિતિની સ્થાપના. ...	૨૧૩
૬ ક્રાંતિપાલન. (અગિયારમું સૌજન્ય.) ...	૨૧૫
૭ પુરાણી વસ્તુઓની શોધખોળ અને જોવાની ફરજ. ...	૨૨૫
૮ ખમત ખામણના પત્રો. ...	૨૩૨

શ્રી “સરસ્વતી” છાપખાનું—ભાવનગર.

મુદ્દય રૂ. ૧)

પોસ્ટેજ રૂ. ૦-૪-૦ બેટ સાથે.

લાલકા મેન્થરોને ચોટ.

આ સલાના લાલકા મેન્થરોને લેટ તરીકે આપવા માટે નીચે જણાવેલા
ગાંધી જે પુરો પુરુષ કરવામાં આવેલ છે.

૧. સક્રિય ચરિત્ર. માગધી ગાંધી. સમયદ્રઢિતનું ચરિત્ર.
આ ગ્રંથમાં કેઈ ગૃહસ્થની મદદ મળી નથી. ફરમ પદ. કી. રૂ. ૨૫
 ૨. જ્ઞાનપંચગી (જ્ઞાનપંચમીને લગતી તમામ જાળતોનો સંગ્રહ). કી. રૂ. ૦૫
 ૩. જોડવંદન ચૈત્રીશો ગુજરાતી. આવૃત્તિ પાંચમી.
કંઠ્યુ રાખોના અર્થ સાથે પાત્રી જાંધવેલી. કી. રૂ. ૦)
 ૪. ઉપધાનવિધિ. (૨૫. આશુદ્ધ પુરુષોત્તમ તરફથી લેટ).
 ૫. જ્ઞાનદંશન પદ્ય રતનાવળી (૫૦ પદો વિવેચન સુક્ત).
ઘણા વિસ્તારથી-ઉપયોગી હકીકતોનો સંગ્રહ. પૃષ્ઠ ૮૧૨. કી. રૂ. ૨)
 ૬. જોડ દૃષ્ટિએ યોગ (યોગ સંજ્ઞાથી સરલ સમજણ) પૃષ્ઠ ૨૧૦. કી. રૂ. ૦૫
 ૭. શ્રી ઉપદેશ પ્રાસાદ ગ્રંથ. સ્થંભ ૬ મૂળ. સંસ્કૃત. કી. રૂ. ૧૫
 ૮. શ્રી ઉપદેશમાળા મૂળ ને યોગશાસ્ત્ર મૂળ. માગધી ને સંસ્કૃત. કી. રૂ. ૦૫
 ૯. શ્રી જંજીરીપ સંગૃહણી પ્રકરણ. ટીકા સહીત. સંસ્કૃત. કી. રૂ. ૦૫
- ઉપર જણાવેલ ૯ ગ્રંથો પૈકી પ્રથમ ગ્રંથ રૂ. ૧) જાદ કરાન રૂ. ૧૫ થી
રૂ. ૫-૬ એક છુટનાજ જે વિભાગ હોવાથી એકંદર કિંમતમાંથી રૂ. ૧)
જાદ કરાને રૂ. ૧૫ થી આપવામાં આવશે. પરંતુ જે લાલકા મેન્થર મોઢલવાનું
લખશે તેનેજ તે મોઢલવામાં આવશે. જાકીના ૬ પુસ્તકો પત્રની રાહ જોયા
જાદ ચોટ્ટેજ પુરતા વેલ્યું ૦ થી તરતમાંજ મોઢલવામાં આવશે. તત્રી

એક ખુલાસો.

અમારી સલાના હાલમાં જહાર પડેલા ત્રિવાર્ષિક રિપોર્ટના પૃષ્ઠ ૨૪ જે
થી નાનાલાલ મગનલાલને સલા તરફથી માનપત્ર આપવાનો કરાવ થયા
સંજ્ઞા લખ્યું છે. તે જાળત તેમણે સલાનો તત્વંત આવડ છતાં માનપત્ર
લેવાની નાપકી છે તેથી તે કાર્ય સુઢાવી રાખવું પડ્યું છે. જે કે સગા હજુ
પણ તેવી ઈચ્છા ધરાવે છે.

નવા મેન્થરોનાં નામ.

કોરો મનસુખલાલ કેલતચંદ	પાટણ.	લાલકા મેન્થર.
શા. જમનાદાસ હુંગરવી	બાવનગર.	"
શા. સુનીલાલ હગનચંદ	સુરત.	પાંડેલા વર્ગના મેન્થર
જંજીરી પુરુષોત્તમ વીરચંદ	વનાળા.	"

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

તદિદં સન્મુનિવચનમાકાર્ય તે હિતજ્ઞતુદ્યા જ્ઞકજ્ઞવ્યમિધ્યાહૃદ્યો
જોવા નિશ્ચિન્વન્તિ તેષાં જગવતાં સન્મુનીનાં વત્સલતાં, લક્ષ્યન્તિ પરિજ્ઞા-
નાતિરેકં । તતો નિવર્તયન્તિ તદ્વપદેશેનાવાસશુજ્ઞવાસનાવિશેષાઃ સન્તો
ધનવિષયમૃદ્ધિપ્રતિવન્ધં, પૃચ્છન્તિ ચ વિશેષતો મુનિજનં તે ધર્મમાર્ગે, દર્શયન્તિ
શિષ્યજાવં, રજ્જયતિ ગુરુનપિ વિનયાદિગુણૈઃ । તતઃ પ્રસન્નહૃદયા ગુરવસ્તેજ્યો
મૃદુસ્થાવસ્થોચિતં સાધુદશાયોગ્યં ચ પ્રતિપાદયન્તિ ધર્મમાર્ગે, ગ્રાહયન્તિ તદ્વ-
પાર્જનોપાયં મહાયત્નેન ।

ઉપમિતિચ્ચપ્રપંચા કથા.

“ આ પ્રમાણે સન્મુનિના વચનને સાંભળીને હિતને જાણનારની જેવા તે ભદ્રિક અને
ભવ્ય એવા મિથ્યાદૃષ્ટિ છોડે તે પૂજ્ય સન્મુનીશ્વરની વત્સલતાનો નિશ્ચય કરે છે, અને
જ્ઞાનના અધિકપણને જુએ છે; પછી તે ગુરૂના ઉપદેશથી વિશેષ પ્રકારની શુભ વાસના
પ્રાપ્ત થવાથી ધનના વિષયવાળી લોભની આસક્તિનો ત્યાગ કરે છે, અને ભુતિજનોને તેઓ
વિશેષે કરીને ધર્મનો માર્ગ પૂછે છે, એવાનો શિષ્યભાવ દેખાડે છે તથા ગુરૂનોને
(માતૃપિતાદિકને) પણ વિનયાદિક ગુણોએ કરીને રંજન કરે છે. ત્યારપછી પ્રસન્ન હૃદયવાળા
ગુરુદ્વારજ તેમને મૃદુસ્થાશ્રમને ઉચિત અને સાધુપણને યોગ્ય એવા (બે) પ્રકારના)
ધર્મમાર્ગ બતાવે છે અને તે ધર્મને ઉપાર્જન કરવાનો ઉપાય ધણા પ્રયત્નથી ગ્રહણ કરાવે
છે-અંગીકાર કરાવે છે. ”

પુસ્તક ૩૧ મું.

આશ્વિન. સંવત ૧૯૯૧. શાકે ૧૮૭૭.

અંક ૭ મો.

અયોગ્ય આચરણ તજવા વિષે.

(હરિગીત છંદ.)

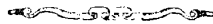
ઉચ્ચારવા ઉદ્ગાર એવા પ્યાર વાધે સર્વને,
દુર્વ્યકય વદવા પ્રેરણા કરતા તજો સહુ ગર્વને;
હિંસ્રતા લગાડે કુળમાં તે કાર્ય કાંઈ નહિ કામના,
પ્રાણાંત કટ બહુ કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢો નામના. ૧

કગ સોખમે રહી સજ્જન પાપુ ઉચિત નહિ વાદમાં,
દિન દોહિલા ગુમાવવા તેથી ભલા રહી રાનમાં;
પરનારી વેશ્યાધીનના પુરૂષાતનો શા કામના ?
પ્રાણાંત કટ બહુ કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢો નામના. ૨

સજ્જન સુજ્ઞાની સંગે સદૃશુ મેળવીએ સદા,

દુસોગતે ઢંગે ધૂર્જના ધરવા નહિ ધારે કદા;
 ભાવક ગણે નહિ લોક તે જીવ્યા કહો છું કામના ?
 પ્રાણાંત કષ્ટ ભણું કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢે નામના. ૩
 નારી તણે મન નાથ ગમતો નાથને મન કામની,
 જોરી ખરાખર જ્યાં મળેલી સ્થિતિ ત્યાં વિશ્રામની;
 વિકૃત વધેલા દેશમાં બેહાલ ઝાઝા ભાગના,
 પ્રાણાંત કષ્ટ ભણું કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢે નામના. ૪
 કદિ કુશળક્રોધ અને કદિ પડતી દશા નિહાળતા,
 સંભાળવી દૃઢ નિશ્ચયે શુભ અશુભ કર્મ વિશાળતા;
 રતિ અરતિવશ છ'ંડે દુરજ તે શત્રુ આતમરામના,
 પ્રાણાંત કષ્ટ ભણું કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢે નામના. ૫
 અહ કુટુંબનું દારિદ્રતાવશ દ્રવ્ય દિલ હરવા ચહે,
 ઉત્કૃષ્ટતા હેતુ સજ્જનની દેખતાં અંતર દહે;
 તેવા જતો આ સૃષ્ટિમાં ગણ ભારભૂત તમામના,
 પ્રાણાંત કષ્ટ ભણું કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢે નામના. ૬
 અણુખનતીમાં વસણું નહિ સંતાપ પૂરણ પામીએ,
 દુર્ધ્યાનમાં ટકણું ભણું નહિ જઈ વિદેશ વિરામીએ;
 વધતો કુટુંબ કલેશ ત્યાં સાંસાં પડે શુભ કામના,
 પ્રાણાંત કષ્ટ ભણું કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢે નામના. ૭
 બળવાનથી બધ લીડતા આપક વિના મન ખરચતા,
 સાહસ કરી સતિહીણ જન આખર જીએ ખાચે ખતા;
 દુર્લભ ગુણે પંકાય તે જગમાંય જીવ્યા કામના,
 પ્રાણાંત કષ્ટ ભણું કનિષ્ઠ યૂરી ન કાઢે નામના. ૮

દુર્લભ જીવિ ગુણાભ્યાંદ મહેતા. (વળા.)



સંસાર અસાર એહ દીસત પ્રભાત જોહ,
 સાંજ સમે નાંહી તેહ કાંહી પડ્યો ભર્મરે;
 મેરો મેરો કાંહી દરે સગો નાંહી કોઈ તેરે,
 જીવહી જોઈદો ફિરે ભુજે નિજ કર્મરે;
 સંસાર સાગર માર ભાગ્યે જીવ ડાર ડાર,
 કોઈ હોત એક ડાર કહું નાંહી શર્મરે;
 ભણે મુનિ જાગ્યંદ મુણ હો ભવિકવૃંદ,
 સંસાર અસાર તારો માર એક ધર્મરે.

જ્ઞાનસાર સૂત્ર વીવરણમ્.

॥ સર્વનયાશ્રય અષ્ટકમ્. ॥ ૩૨ ॥

પૂર્વોક્ત સઘળાં વિશેષણો ‘ સ્યાદ્દાહ ’ નો આશ્રય કરનારમાંજ સાર્થકપણે ઘટી શકે છે, બીજામાં ઘટી શકતાં નથી. અને સર્વ નયવચનોને સાપેક્ષપણે સ્વીકાર કરવો તે “ સ્યાદ્દાહ ” કહ્યો છે; તેથી પ્રસંગાગત સર્વનયાશ્રિતતાને શાસ્ત્રકાર વખાણે છે:—

ધાવન્તોઽપિ નયાઃ સર્વે, સ્યુર્માત્રે કૃતવિશ્રમાઃ ॥

ચારિત્રગુણલીનઃ સ્યા-દિતિ સર્વનયાશ્રિતઃ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—અનંત ધર્માત્મક વસ્તુના બીજા બધા ધર્મની સામન્યતઃ ઉપેક્ષા કરી તે તરફ ઉદાસીનતા ધારી મુખ્યપણે અમુક એક અથવા વધારે ધર્મને સ્થાપવાની પ્રવણ પદ્ધતિને શાસ્ત્રકાર નય કહે છે. તેવા નય અનંતા હોવા ઘટે છે, તોપણ અત્ર સ્થૂલતાથી સાત નયનુંજ કથન કર્યું છે, તેમાં શેષ સર્વનયનો સમાવેશ થઈ જાય છે. નેગમ, સંગ્રહ, વ્યવહાર, ઋગ્વેદસૂત્ર, શબ્દ, સમભિરુદ્ધ અને એવાં ભૂત-એ સાતે નયનાં નામ છે. તેનું વિશેષ વ્યાખ્યાન બીજા અંથોથી^૧ જાણવા યોગ્ય છે. અત્ર તો ફક્ત સામાન્યતઃ (સમુચ્ચયથી) નયનું સ્વરૂપ કહેલું છે. સર્વે નયો ઉતાવળા છતાં સ્વવસ્તુ-ધર્મમાં વિશ્રામ કરનારા છે, અર્થાત્ સ્વવસ્તુધર્મને તણ તે બહાર જતા નથી; એમ સમજી ચારિત્રગુણમાં લીન સાધુ સર્વ નયનો આશ્રય કરે છે. સર્વ નયનો અભિપ્રાય સાથે મળતાંજ સંપૂર્ણ વસ્તુ-અનંત ધર્માત્મક સમન્વય છે, બીજી રીતે બોલીએ તો સર્વ નયનો (એકી ભાવે-સમભાવે) આશ્રય કરનારજ ચારિત્ર ગુણમાં લીન હોઈ શકે છે, પણ બીજો^૨ નહિ. ૧

પૃથક્નયા મિથઃ પક્ષ-પ્રતિપક્ષકદર્થિતાઃ ॥

સમવૃત્તિ સુખાસ્વાદી, જ્ઞાની સર્વનયાશ્રિતઃ ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ—મૂઠા મૂઠા નયો પરસ્પર પક્ષ^૩ અને પ્રતિપક્ષથી^૪ કદર્થિત થાયછે. અર્થાત્ એકેક મૂઠા મૂઠા નયનેજ અવલંબનારની માંહોમાંહે સ્વપક્ષ સ્થાપન અને પરપક્ષ ઉત્થાપનથી કદર્થના થયા કરે છે. પણ સર્વ નયને સરખી રીતે માનનાર-આદરનાર તો સમતા સુખનોજ આસ્વાદ કરે છે. તાત્પર્ય એવો નીકળે

૧ નયકર્ણિકા, નયચક્રાદિક મૂળ અને તેના બાહ્યાવયોધ પ્રમુખ (ભુએ જૈન તત્ત્વ પ્રવેશિકા) ૨ એક બીજા નયનાજ પક્ષમાં પડી જનાર હોવાથી પક્ષપાતી. ૩ સ્વપક્ષ સંબંધ ૪ પરપક્ષ સંબંધ.

છે કે સમતારસ (શાન્તરસ) ના અર્થી જનોએ તો સર્વ નયનો પદ્મપાત રહિ-
તજ આશ્રય કરવો યોગ્ય છે. અર્થાત તેમણે નિરપેક્ષપણે કોઈ નયનું ખંડન
મંડન કરવા પ્રવર્તવું નહિ. ૨

નાપ્રમાણં પ્રમાણં વા, સર્વમપ્યવિશેષિતં ॥

વિશેષિતં પ્રમાણં સ્વા-દિતિ સર્વનયજ્ઞતા ॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ—સ્વાત્પદ વગરની સર્વનય વચન પદ્ધતિ અપ્રમાણ પણ નથી
તેમ પ્રમાણ પણ નથી. તેની તેજ વાત સ્વાત્ પદ્ધતિ વિશેષિત થાય તો તે પ્રમા-
ભૂત થાય છે. જેમકે વસ્તુ નિત્ય છે, એ કથન સામાન્ય (અવિશેષિત) હોવાથી
અપ્રમાણ નથી તેમ પ્રમાણ પણ નથી. પણ ‘સ્વાત્ નિત્ય’ એ કથન વિશેષિત
હોવાથી પ્રમાણરૂપ છે. તેમજ ‘સ્વાત્ અનિત્ય’ એવું કથન પણ પ્રમાણભૂત
છે. કેમકે દરેક વસ્તુ દ્રવ્યપણે નિત્ય છે તેમજ પર્યાયપણે અનિત્ય પણ છે, જેમ
આત્મા દ્રવ્યપણે નિત્ય છે અને મનુષ્યાદિ પર્યાયપણે અનિત્ય છે; એમ પ્રત્યેક
વસ્તુ કથંચિત્ નિત્યાનિત્ય હોઈ શકે છે. એ પ્રમાણે સર્વ નયનું રહસ્ય સમજવાનું
છે. તાત્પર્ય કે એકલો-નિરપેક્ષ (સ્વતંત્ર) નય પ્રમાણ પણ નથી તેમ અપ્ર-
માણ પણ નથી. પણ બીજા નયની અપેક્ષાવાળો-સાપેક્ષ નયજ પ્રમાણભૂત થાય
છે અને બીજા નયોનો-નય વચનોનો તદ્દન અનાદર^૧ કરનાર ‘નય’ નયાભાસ^૨
હોવાથી અપ્રમાણ છે, માટેજ સર્વનયાશ્રિતતા^૩ શ્રેષ્ઠ છે. ૩

લોકે સર્વનયજ્ઞાનાં, તાદસ્થ્યં વાપ્યનુગ્રહઃ ॥

સ્વાત્પૃથક્કૂળનયમૂઢાનાં, સ્મયાર્તિર્વાતિવિગ્રહઃ ॥ ૪ ॥

ભાવાર્થ—સર્વ નયજ મહાશય પોતે સાપેક્ષદષ્ટિ હોવાથી તદસ્થ રહી શકે
છે. અથવા અન્યજનોનું સમાધાન કરી શકવાથી ઉપકારક બની શકે છે. પણ
પૃથક્-એકાંત-નિરપેક્ષ નયમાં આશ્ચર્યવંતને તો અહંકારજન્ય ખીડા અથવા ભારે
કલેશજ પેદા થાય છે, કેમકે તેવા ક્ષદાગ્રહીને સ્વપદ્ધતિ મંડન કરવાનો અને પર-
પદ્ધતિ ખંડન કરવાનો સફળ ગર્વ આવે છે અને તેમ કરવા જતાં સહેજે કલેશ
વધે છે. એવું કિંચિદ્ પરિણામ સાપેક્ષદષ્ટિવાળા સર્વ નયજને કદાપિ આવવાનો સંભવ
નથી. સ્વપરહિત પણ એમજ સાધી શકાય છે, માટે સર્વ નયજ્ઞતાજ શ્રેષ્ઠ છે. ૪

શ્રેયઃ સર્વનયજ્ઞાનાં, ત્રિપુલં ધર્મવાદતઃ ॥

શુણ્ક વાદાદિવાદાઞ્ચ, પરેષાં તુ વિપર્યયઃ ॥ ૫ ॥

૧ નિષેધ. ૨ દ્રષ્ટાંત-વસ્તુ નિત્યમેવ (નિત્યજ છે-અનિત્ય નથીજ.) ૩ સર્વ નયોને
સાથે સ્વયંસ્વયપણું. (સાપેક્ષપણું)

ભાવાર્થ—સર્વ નયજ્ઞનેજ ધર્મચર્યાથી ઘણો લાભ લઈ શકે છે. બાકી ખીજને તો શુદ્ધવાદ કે વિવાદથી લાભને બદલે ઉલટો તોટો (ગિરલાભ) જ થાય છે. ૫

પ્રકાશિતં જનાનાં યૈ-ર્મતં સર્વનયાશ્રિતમ્ ॥

ચિત્તે પરિણતં ચેદં, યેષાં તેભ્યો નમોનમઃ ॥ ૬ ॥

ભાવાર્થ—જેમણે સર્વ નયાશ્રિત ધર્મ પ્રકાશ્યોછે અને તે જેમને અંતરમાં પરિણમ્યો છે તેમને અમારા વારંવાર પ્રણામ છે. સત્ય-સાપેક્ષ કથક અને અવધારક એ ઉભયની બક્ષિહારી છે. ૬

નિશ્ચયે વ્યવહારે ચ, ત્યક્ત્વા જ્ઞાને ચ કર્મણિ ॥

एकपाक्षिकविश्लेषा-मारूढाः शुद्धचूमिकां ॥ ७ ॥

अमूढलक्ष्याः सर्वत्र, पक्षपातविवर्जिताः ॥

जयन्ति परमानन्द-मयाः सर्वनयाश्रयाः ॥ ૮ ॥

ભાવાર્થ—નિશ્ચય અને વ્યવહારે તેમજ જ્ઞાન અને ક્રિયામાં એકાન્ત પક્ષ તજીને જેમણે સ્યાદ્વાદનો સ્વીકાર કર્યો છે એવા તત્ત્વદષ્ટિ, પક્ષપાત વર્જિત, અને સર્વ નયનો આશ્રય કરનારા પરમાનંદી પુરૂષોજ જગતમાં જયવંતા વર્તે છે. એકાંત પક્ષજ સર્વ કદાચિદ અને દુઃખનું મૂળ છે. એમ સમજીને સર્વ નયાશ્રિત સત્યપુરૂષો એકાન્ત પક્ષ નહિ ખેંચતાં સર્વત્ર જ્ઞાન અને ક્રિયા, ઉત્સર્ગ અને આપવાદ, તથા નિશ્ચય અને વ્યવહારનો સમપણે સ્વીકાર કરે છે. ૭-૮ સુ. ક. વિ.

વિવેચન—આ અષ્ટકનો વિષય અતિ ગંભીર હોવાથીજ અંશકારે તેને છેલ્લું કથન કર્યું જણાય છે. જે વિદ્વાને નય સંખ્યાની અનેક અંશો નયકર્ણિકા, નયોપદેશ, નયરહસ્ય, નયામૃતંતરગિણી (ટીકા), નયપ્રદીપ, નયચક્ર વિગેરે સાધ્યંત વાંચ્યા વિચાર્યા હોય તેજ આ અષ્ટકનું સારી રીતે વિવેચન કરી શકે તેમ છે. અર્થ લખતાં તેના લેખક મહાશયે સારી સ્ફુટતા કરી છે. આ અષ્ટકની ટીકા કરતાં પંન્યાસજી શ્રીગંભીરવિજયજી મહારાજે પણ વિશેષ સ્ફુટતા કરેલી છે. અમારો તે વિષયમાં અતિ અલ્પ પ્રવેશ હોવાથી મૂળ વિષય સંખ્યાંધે તો વધારે લખી શકાય તેમ નથી તોપણ યથામણિ કાંઇક પ્રાસંગિક સ્ફુટતા કરી છે.

પ્રથમ શ્લોકમાં કત્તી કહે છે કે-એકેક નયનો આશ્રય કરનારા મિથ્યાવાદીઓ જો કે આદ્ય પાછું જોયા વિના દોડ્યાજ નય છે, તોપણ તેઓ પોતપોતાના લાવમાં વિશ્રામ લે છે; પરંતુ સમ્યક્ ચારિત્રને વિષે લીન એવા મહાત્માઓ તો સર્વનય સંમત માર્ગ યા સ્થાનને વિષેજ આશ્રય કરે છે. તેઓ એક

નયનાળની વાદમાં આશ્રય લેતાજ નથી. એકેક નયવાદીને હોડતા એ અપેક્ષાએ કહ્યા છે કે જો તેઓ આંખ મીંચીને હોડતા ન હોત અને આબુખાણુ જોતા હોત તો તેમને પણ કોઈ વસ્તુ એકાંત નિત્ય કે એકાંત અનિત્ય કહેતાં વિચાર આવત કે આપણે જીવને એકાંત નિત્ય કહીએ છીએ પણ તેના કર્મ ધેરણાવડે નરતિય્યાદિ અનેક પર્યાયો તો પ્રત્યક્ષ પલટાતા દેખાય છે, તેથી આપણું એકાંત નિત્ય કહેવા-પણું સિધ્ધા છે. જો કે તે નિત્ય છે તે વાત સાચી છે, દ્રવ્ય સત્તાએ નિત્યજ છે, પરંતુ એટલી અપેક્ષા સમજવી-વિચારવી જોઈએ તે ન વિચારતાં હોડ્યાજ બાય છે તેથી તેને હોડતા કહ્યા છે. ૧

વળી એ દરેક નયો એક ધીજના પક્ષનું ખરડન કરવાવડે નિરંતર કહ-ર્થના પામ્યા કરે છે; તેને નિવૃત્તિ રહેતીજ નથી, કારણકે તેમનો પક્ષ એકાંત હોવાથી તેમાં આગ્રહનો-દુરાગ્રહનો સફળાવ વિશેષ હોય છે; પરંતુ જેઓ સર્વ-નયાશ્રિત છે તેઓ સમવૃત્તિવાળા હોય છે અને તર્કન્ય સુખનો આસ્વાદ કરે છે. તેમને કોઈ પક્ષનું ખરડન કરવું પરતું નથી. તેઓ તો દરેક નયવાદીને કહે છે કે-અમુક અપેક્ષાએ તું પણ સાચો છે; પરંતુ તારો આગ્રહ છે કે ‘હું’ કહું છું તે પ્રમાણેજ છે; અન્ય પ્રકારે નથી ’ એમાંજ મિથ્યાપણું છે. માટે તેટલું છોડી દે. આ હિતશિક્ષા એકાંતવાદીને રૂચતી નથી. ૨

કોઈ પણ નયનો વાદ પ્રમાણુ નથી તેમ અપ્રમાણુ પણ નથી. કક્ષત તેમાં સ્થાત્ શબ્દ જોડે તો તે સર્વ પ્રમાણુ છે. આમ કહેવાવડે કર્તાએ જૈનમાર્ગનું નિષ્પક્ષપાતીપણું સૂચવ્યું છે. દરેક નયના વાદમાં અમુક અંશ સત્યનો હોવાથી તેને એકાંતવાદીઓની પેઠે પ્રમાણુ કે અપ્રમાણુ કેમ કહી શકાય ? જાકી તેને પ્રમાણુ ગણાવા માટે બહુ સહેલો માર્ગ જતાઓ છે કે-તમે આગ્રહ છોડી સ્થાત્ શબ્દ જોડી દો. એટલે તેની અંદર સર્વ નયસંમતપણું દાખલ થઈ જશે અને તમે પ્રમાણુ ગણાશો. ૩

સર્વનયજને કેટલું સુખ છે, કેટલું નિરૂપાધીપણું છે, તે કર્તા યોથા સ્થોહમાં કહે છે. તેનો સર્વનયસંમત પક્ષ હોવાથી તેને અભિમાન કે કલેશ કરવાના કારણ માત્ર નાશ પામેલા હોય છે. એકનયવાદીને પોતપોતાના પક્ષનું અભિમાન અને અન્યનું ખરડન કરવા જતાં યતો કલેશ એ જાનેના ભાજન થવું પડે છે. આ કાંઈ થોડું દુઃખ નથી, પરંતુ સ્વમતાગ્રહને વશ પ્રાણીને તે જણાતું નથી. ૪

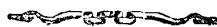
સર્વનયવાદીને માત્ર ધર્મવાદજ હોવાથી નિરંતર દ્રવ્ય છે, અદ્રવ્યનો અંશ પણ નથી; ધીજ એકનયવાદીઓને તેનો કુલ વાદવિવાદ હોવાથી તેથી વિષયોપજાતું છે, એટલે નિરંતર અદ્રવ્યજ છે, દ્રવ્યનો અંશપણુ નથી. આ હકી-કત બહુ બારંક દૃષ્ટિથી વિચારવા યોગ્ય છે, પરંતુ દૃષ્ટિ સુધર્મી વિના તે વિચારી

શકાય તેમ નથી. જ્યાં એકાંત છે ત્યાં અસદાગ્રહ છે, અસદાગ્રહ છે ત્યાં મિથ્યાત્વ છે, જ્યાંસુધી મિથ્યાત્વ છે ત્યાંસુધી તેની શુભ ક્ષણી પણ તથાવિધ ક્ષણ આપી શકતી નથી. આ પ્રમાણે વિચારતાં આ મ્લોકમાં કહેલો ભાવ બરાબર બંધ બેસે તેમ છે. ૫

આવો સર્વ ન્યાશ્રિતમત જે મહાભાગ્ય પુરૂષ યથાર્થ સમજ્યા છે, સમજીને તે જેમને યથાતથ્ય રૂચ્યો છે, રૂચ્યાબાદ જેમણે અનેક ભવ્ય જીવો પાસે તે પ્રકાશિત કર્યો છે, અને પ્રકાશિત કરીને અનેક ભવ્ય જીવોના હૃદયમાં તેને સ્થાપિત કરી દીધો છે, એવા મહાત્માઓને મારો વારંવાર નમસ્કાર છે. એવા મહાત્માઓજ નમસ્કરણીય છે. તેને કાંઈ જગતના જીવોના નમસ્કારની અપેક્ષા હોતી નથી. તેઓ મેળવવાનું તો સર્વ મેળવી ચુકેલાજ છે. ભવ્ય જીવો તેવા પ્રકારના ગુણના ભાજન ધવાની ઈચ્છાથી તેવા સ્યાદાદરસીક મહાત્માઓને નમસ્કાર કરી-તેમનું ભક્તિ બહુમાન કરી પોતાના આત્માને તદ્દગુણવાસિત કરે છે. ૬

સર્વ નયોનો આશ્રય કરનારા મહાત્માઓ નિશ્ચયમાં જોયાતા નથી કે વ્યવહારને તણ દેતા નથી, જ્ઞાનને સર્વોત્કૃષ્ટ માની સ્વીકારે છે પણ ક્રિયાનો અનાદર કરતા નથી. ઉત્સર્ગને આદરે છે પણ અપવાદને ભૂલી જતા નથી, ભાવમાં તત્પર રહે છે પણ દ્રવ્યનું નિમિત્તપણું યાદ રાખે છે. એક બીજાને સાપેક્ષપણે અહર્નિશ વર્ત્યો કરે છે. ઉપદેશ પણ તેવી રીતેજ આપે છે, શાસ્ત્ર પણ તેવી પ્રનાલિકા બાળવીનેજ શું છે, કેઈ પણ જીવને પોતાનું નિમિત્ત પામીને એકાંતમાં જોયાઈ જવા દેતા નથી. વ્યવહારનો કે નિશ્ચયનો, જ્ઞાનનો કે ક્રિયાનો, ઉત્સર્ગનો કે અપવાદનો, દ્રવ્યનો કે ભાવનો પોતે આગ્રહ ધરાવતા નથી અને બીજાને આગ્રહ કરવા દેતા નથી. યથાયોગ્ય અવસરે જાનેને આદરે છે અને જાનેને પ્રરૂપે છે. તેમની વાણીમાં એકાંતપક્ષ હોતોજ નથી. બાકી દીર્ઘ સંસારી જીવો પોતાના બહુળ સંસારીપણાને લઈને તેમની વાણીના રહસ્યને પૂર્વીપર દૃષ્ટિ કર્યો સિવાય એક બાજુ જોતી જાય છે અને પોતે મિથ્યાત્વને પુષ્ટ કરી પોતાના અનુયાયીઓને પણ ભવકુપમાં પાડે છે. એવા જીવો મહાત્મા પુરૂષોના વચનોનું ખરું રહસ્યજ સમજી શકતા નથી, અને કથંચિત્ સમજે છે તો પોતાના દુરાશ્રદ્ધીપણાને લીધે પોતાનું કહેલું અથવા પોતાનું આચરેલું સત્ય ઠરાવવા માટે અર્થનો અનર્થ કરે છે. પરમાત્મા એવા ઉપદેશકોથી આપણને બચાવો.

ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણેના સર્વ ન્યાશ્રિત મહાત્માઓ તો અમૂઢ લક્ષ્યવાળા અને પરમાનંદમય હોય છે, શુદ્ધ ભૂમિકાએ આરૂઢ થયેલા હોય છે તેમજ સર્વત્ર પક્ષપાત રહિત હોય છે. કર્ત્તા કહે છે કે એવા મહાપુરૂષો નિરંતર જ્યંતિ વર્તે. ૭-૮



૨૭૬

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

સત્પુરુષોનાં શુભ લક્ષણ.

(ઉત્તમ જ્ઞાનવોનાં રૂઠાં લક્ષણ.)

“ જે નિત્યે ગુણુવૃદ્ધ હો પરતણા દોષો ન જે દાખવે,
જે નિશ્ચયે ઉપકારીને ઉપકરે વાણી સુધા જે લવે;
પૂરૂ પુનમચંદ જેમ મુગુણા જે ધીર મેરૂ સન્ના,
ઉંઠા જે ગંભીર સાચર જિજ્ઞાસે તે જ્ઞાનવા ઉત્તમા.”

ભાવાર્થ—જે ગુણાનુસંગી યદ્ય પરના ગુણ ગ્રહણ કરે છે, અને દોષની ઉપેક્ષા કરે છે; જે કૃતજ્ઞ હોઈ ઉપકારીનો ઉપકાર કરવા ભૂલતા નથી, અને અમૃત જેવી મીઠી વાણી વહે છે; જે પૂર્ણિમાના ચંદ્ર જેવા પૂર્ણ શીતળ સદ્-ગુણી હોય છે, મેરૂ પર્વત જેવા ધીર-નિશ્ચય વૃત્તિના હોય છે; અને સાગર જેવા ગંભીર પેટના હોય છે તે મનુષ્યો ઉત્તમ પંકિતના સમજવા. વળી રૂપ સૌભાગ્ય સંપન્ન સત્વગુણ-પરાક્રમાદિ ગુણે કરી શોભિત, એવા રામચંદ્ર જેવા ધીર-વીર પુરુષો જગતમાં વિરલાજ હોય છે.

ઉત્તમ કુળવંતી સ્ત્રીનાં શુભ લક્ષણ.

“ સુશીળ આપે પ્રિય ચિત્ત આલે, જે શીળ પાળે ગૃહ ચિંત ટાળે;
દાનાદિ જેણે ગૃહિધર્મ હોઈ, તે ગેહિ નિત્યે ઘર લાચિછ સોઈ.”

ભાવાર્થ—જે પોતાના પ્રિય પતિને યોગ્ય પ્રસંગે રૂઢી સમજ-દીલસોણ આપી તેનું મન વાળે છે, સ્વપતિસંતોષિણી હોઈ જે સુશીળ પાળે છે અને ગૃહની ચિન્તા ટાળે છે, અને ગૃહસ્થધર્મ યોગ્ય દાનાદિકમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે, તે ચતુર અને લાગ્યશાળી સ્ત્રી ઘરમાં સાક્ષાત્ લક્ષ્મીરૂપ સમજવી.

સુપુત્રનાં શુભ લક્ષણ અને પોતાનાં માળાપ પ્રત્યે પુત્રનો આંતરંગ પ્રેમ.

“ માત તાત પદ પંકજ સેવા, જે કરે તસ સુપુત્ર કહેવા;

જેહ દીર્ઘ કુળ લાજ વધારે, સૂર્ય જેમ જગ તે જસ ધારે.

ગંગામુતે^૧ વિદ્યમાં દીર્ઘિ રોપી, આજ્ઞા જિણે તાત કેરી ન લોપી;

તે ધન્ય જે અંજનાપુત્ર^૨ જેવા, જેણે દીધી જનકીનાથ^૩ સેવા.”

ભાવાર્થ—જે માળાપની ચરણ સેવા સદાય કરે, જે કુળની દીર્ઘિ અનેલાજ વધારે અને સૂર્યની જેમ જગતમાં જોનો યશ પ્રસરે તેમને સુપુત્ર સમજવા. પોતાના પ્રિય શ્રાંતનુની આજ્ઞા પાળી ગંગાપુત્રે સ્વદીર્ઘિ સર્વત્ર વિસ્તારી દીધી તેમને અને જેણે રામચંદ્રની સેવા કરી એવા અંજના પુત્ર-હનુમાન જેવા સુપુત્રને ધન્ય છે.

૧ વીષ્ણુપિતામહ. ૨ હનુમાન. ૩ રામચંદ્ર.

જે સુપુત્ર માતાનો બોલ કદાપિ ન લોપે તેનો પુત્ર-પ્રતાપ સર્વત્ર સૂર્યની પેરે તપે છે. ગમે તે દર્શનમાં બારીકીથી જોતાં માતાની સેવા-ભક્તિ કરવા સરખી રીતે વર્ણન છે. શ્રીમહાવીર દેવે માતાનાજ ગર્ભમાં હતા ત્યારે નિયમ લીધો હતો કે 'માતપિતા જીવતાં છતાં મારે દીક્ષા-ગ્રહણ ન કરવી.' અને એજ રીતે માતપિતા દેવગત થયા પછીજ પ્રભુએ દીક્ષા લીધી હતી. તેમજ વળી અરણિક મુનિએ ચારિત્રમાં શિથિળ પરિણામ થયા છતાં પોતાની ભદ્રા-માતા (સાધવી) ના ઉપદેશ વચનથી પ્રતિબોધ પામી ધગધગતી શીલા ઉપર અનશન કરીને આત્મકલ્યાણ સાધ્યું. માતા પોતાના પ્રિય પુત્રોનું કેટલું ઉંડું હિત ધજે છે અને કરે છે અને એવી પવિત્ર માતાની આજ્ઞાને અનુસરી ચાલનારા સુપુત્રો કેવું સ્વહિત કરી શકે છે તે ઉપરનાં દૃષ્ટાંત વિચારતાં સ્પષ્ટ થઈ શકશે. સહુએ પોતાનાં માતપિતા ઉપર અંતરંગ પ્રેમ રાખવો જોઈએ. એ વાતનો ઉંડો બોધ આપવા ઉપરનાં એ દૃષ્ટાંત પણ પૂરતાં જણાય છે. જે બાળભાવે પુત્રને લાડ કરી રમાડે છે, તેનું ભવિષ્ય સુધારવા વિદ્યાભ્યાસ કરાવે છે અને તેનાં અનુકૂળ ખાન-પાન માટે પૂરતી કાળજી રાખે છે તે માતપિતાનો બદલો શી રીતે વાળી શકાય ? જો કે માતપિતાના અતુલ ઉપકારનો બદલો બીજી કોઈ રીતે વાળવો તો અશક્યજ છે, પણ સુપુત્રોએ સ્વહૃદયમાં તેમના પ્રત્યે પૂર્ણ ભક્તિભાવ ધારણ કરી તેમણે કહેલાં હિતવચનનો કદાપિ પણ અનાદર નહિ કરતાં પૂર્ણ શ્રદ્ધાથી તેનો આદર કરવો એ કાયમ સ્મરણમાં રાખી લેવા લાયક છે. બાકી જો કોઈ દેવથોએ સ્વમાત-પિતા સ્વધર્મથી પતિત થઈ ગયાં હોય અથવા સત્ધર્મથી અઘાપિ બેનશીબજ સ્થાં હોય તો સુપુત્રોની એ એક ભારે પવિત્ર ફરજ છે કે તેણે તેમને ઉચિત વિનય-નમ્રતા સાચવીને સત્ધર્મનું સારી રીતે ભાન કરાવી, તેમાં શ્રદ્ધા-પ્રતીતિ ઉપજાવી, જેમ તેઓ સત્ધર્મમાં જોડાય તેમ કરવા પૂરતી કાળજી રાખવી. એ રીતે સત્ધર્મની પ્રાપ્તિ થવાથી માળાપની સફળિતિ થાય છે. માળાપના ઉપ-કારનો બદલો વાળવાનો આના કરતાં બીજો કોઈ ઉત્તમ માર્ગ નથી એમ સમજી સુરે સુપુત્રોએ સ્વપરહિતની મજેલી તક જરૂર સાધી લેવી. ઈતિશમ્.

સન્મિત્ર મુનિ કપૂરવિજયજી.

૨૦૬

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ચંદ્રરાજાના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૧૯ થી.)

મકરણુ ૨૧ મું.

પાંચરામાં રહેલ કુર્કટ ને પ્રેમલાલચીની દૃષ્ટોદૃષ્ટ મળ્યા પછી તેઓ પોતાની નજર ફેરવી શક્યા નહિ. નટોએ અનેક પ્રકારનાં આખ્યાનો રાજની પાસે ગાઇ સંભળાવ્યાં. રાજ પ્રસન્ન થયો. તેની નજર પણ પાંચરા તરફ જતાં તેને કુર્કટ ઉપર પ્રેમ આવ્યો. નગરલોક જે જોવા મળેલા તેને પણ તેની ઉપર સ્નેહ ઉપજ્યો. રાજ્યે પાંચરું પોતાની પાસે લીધું. કુર્કટને બહાર કાઢી બોળામાં લીધો. પ્રેમલાના શરીરપરથી કુર્કટ બહુ રાજ થયો. તેના હૃદયમાં મેંસવા ઇચ્છતો હોય તેમ તેના હૃદય પર અંચુપ્રહાર કરવા લાગ્યો. પ્રેમલા તેને ચંપાળવા લાગી. પક્ષી સોનાના પાંચરામાંથી તો નીકળ્યો પણ પ્રેમલાના હૃદયરૂપ પાંચરામાં પડ્યો. પ્રેમલા પણ તેના પર અત્યંત સ્નેહ કરવા લાગી. પક્ષી તેની પાસેજ રહેવાનું ઇચ્છવા લાગ્યો, પણ વાચા ન હોવાથી બોલી શક્યો નહીં. પ્રેમની અનેક પ્રકારની ચેષ્ટા કરવા લાગ્યો. પ્રેમલાએ પણ પોતાનું મન તેને સોંપી દીધું. કેટલીક વારે રાજ્યે કુર્કટને પાંચરામાં ગુફી પાંચરું નટને પાછું આપ્યું. પણ તેને પોતાની પાસે જોસાડી કુર્કટ વિષે સંબંધ પૂછ્યો કે ‘આ કુર્કટને તમે ક્યાંથી લાવ્યા છો ?’

નટોએ કહ્યું કે-‘સાંભળો. અહીંથી અઢારસો ફોસ દૂર આલા નામે નગરી છે. ત્યાં અંદ્ર નામે રાજ છે, પણ તેને તેની આપર માતાએ ગોપત્રી રાખ્યો છે. અમે તેને લીધા નથી. અમે તો બીરમતીને રાજ્ય કરતી જઈ છે. તેની પાસે નાટક કરતાં અમારી ઉપર પ્રસન્ન થઈને તે અંદરાજની રાણી ગુણાવળી પાસેથી તેની સરજા વિરજા લાવીને આ કુર્કટ અમને આપ્યો છે. એક વખત બીરમતી કુર્કટને મારી નાખતી હતી, તેમાંથી લોકોએ તેને છોડાવ્યો હતો, પછી કુર્કટે પોતાની ભાષામાં મારી પુત્રી શિવમાળાને સમજાવી, તેથી અમે તેને મારી લીધો છે. આ સેના બધી તેની છે અને અમે તેને રાજ કરીને માન્યો છે. અમે જો તેના સેવકો છીએ. ત્યાંથી તે કુર્કટને લઈને ફરતા ફરતા નવ વર્ષે અમે અહીં આવ્યા છીએ.’

કુર્કટનું આ પ્રમાણિતું વૃત્તાંત સાંભળીને સોરઠપતિ મકરધંવજ રાજ પ્રસન્ન થયો. તેને અંદરાજને પત્નો રાજ્યો. પ્રેમલા પણ તેનું નામ સાંભળીને રાજ થઈ. કુર્કટ ઉપર તેને બહુ પ્રેમ આવ્યો, પણ પક્ષીવેશમાં હોવાથી તેને

ચંદ્રરાજ તરીકે કોઈએ ઓળખ્યા નહીં.

પછી નંદોએ કહ્યું કે ‘હે રાજન્ ! જો આપની આજ્ઞા હોય તો અમે ચોમાસાના ચાર માસ અહીં રહીએ.’ રાજ્યે જાહુ ખુશી થઈને કહ્યું કે ‘આનંદથી રહો. આપણે ચાર મહીના આનંદ ગોઠી કરશું. કારણ કે અમારો જીવ તમારી સાથે અને આ કુર્કટ સાથે પ્રેમથી બંધાયેલો છે.’ પછી નંદો ત્યાં રહ્યા અને દર-રોજ કુર્કટને લઈને રાજ પાસે આવી ગીતગાન કરી આનંદ ઉપભવવા લાગ્યા.

એકદા મહર્ષિજી રાજ પ્રેમલાને કહે છે કે—“હે પુત્રી ! હું પ્રથમ તારું કહેવું માનતો નહોતો, પણ હવે મને તારા કહેવાની તમામ ખાત્રી થઈ ચૂકી છે. મને નિર્ણય થયો છે કે તારી કહેલી વાત અક્ષરશઃ સત્ય છે. કર્મ કરે છે તે કોઈ કરતું નથી. પ્રાણી કર્મને લઈનેજ સુખ દુઃખ પામે છે. પરમાત્માએ અમુક અપેક્ષાએ કર્મનેજ કર્તાઈપે વિવક્ષ્યો છે તે વાત સાચેસાચી છે. હે વત્સ ! તારા પતિ અહીંથી જાહુ દૂર છે. તેના મેજો મળવો તે તો કર્મ-ધીન છે, પણ જો તું કહે તો આ કુર્કટો હું તને અપાવું, કે જેથી તેના આલાહુંગાથી તારા દિવસો સુખે વ્યતીત થશે. જાણી દેવની સાથે ખીજું તો જોર ચાલી શકતું નથી. કર્મની ગતિ વિચિત્ર છે.”

પિતાનાં આવાં વચનો સાંભળી પ્રેમલાને તો તે ઈશ્વર હોવાથી તેણે પિતાને આગ્રહથી કહ્યું કે “કોઈપણ રીતે એ પક્ષી મને અપાવો. મારા પિતાના ઘરનો એ પક્ષી છે, તેથી એ મને જીવ સમાન વહાલો લાગે છે. મારે એને પ્રધાન અતિથિપણે રાખવો છે, માટે કોઈપણ રીતે નટને સમજાવીને તે મને અપાવો.” રાજ્યે તરતજ નટને બોલાવવા માણસ મોકલ્યું. તે શિશુ આવીને હાજર થયો અને પ્રણામ કરીને બોલ્યો કે—“હે સ્વામી ! મને કેમ ચાહ કર્યો છે ? શું હુકમ છે ?” રાજ્યે શિવકુમાર નટને આદરપૂર્વક કહ્યું કે—“હે શિવકુમાર ! આ તમારી સાથે જે કુર્કટ છે તે મારી પુત્રી પ્રેમલાના સાસરાનો છે. એ વાત જાહુ અસંલવિત હોવાથી સ્પષ્ટ કરવાની જરૂર નથી. પરંતુ આજે ૧૬ વર્ષે અમે ચંદ્રરાજની હકીકત તમારી પાસેથી સાંભળી છે. આ કુર્કટો પિતાના પતિના ઘરનો હોવાથી પ્રેમલાને તેની ઉપર અત્યંત સ્નેહ ઉપજ્યો છે. તે જો તેને આપવામાં આવે તો તે જાહુ રાજ થાય તેમ છે. તેથી જો તમે એ કુર્કટો અમને આપશો તો અમે તમારો પાડ માનશું અને તમે જે કહેશો તે તેના જાદવામાં તમને આપશું. આ જાણતમાં અમારું કાંઈ જોર નથી. પણ તમે પુરૂષરત્નછો તો અમારી ઈચ્છા પૂર્ણ કરશો એવો તમારો વિશ્વાસ છે.”

રાજની આવી હૃદયલેદક માગણી સાંભળીને નટ બોલ્યો કે—“હે રાજન્ ! એ અમારો રાજ છે. અમારું તન મન ને ધન છે. તેથી અમે કોઈ રીતે તેને

૨૦૮

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

આપી શકીએ તેવું નથી, તોપણ હું જઈને વિનવું; ને જો તે અહીં રહેવા માગુ હોય તો હું તમને આપવાનો વિચાર કરું, પછી હું આગ્રહ નહીં કરું. આ પ્રમાણે કહી તે નટ પોતાને સુકામે આવ્યો અને કુર્કટને શિવમાળાની સમજાવ્યો વાત કહી સંભળાવી. કુર્કટ તે વાત સાંભળીને જેમ અમૃત વૃષ્ટિ થઈ હોય તેમ પ્રસન્ન થયો. કુર્કટ વિચારે છે કે—“આતો ભાવતું હતું ને વેંધે કહ્યું એવું થયું. આ રાજા, આ નગર, આ પ્રિયા, એ સઘળાનો સંયોગ તો તુરં પુણ્ય હોય તોજ પામીએ, તેથી નટ મને અહીં આપે તો હું જરૂર ભાગ્યશાળી ગણાઉં.” આ પ્રમાણેનું કુર્કટનું અહીં રહેવાનું ચિત્ત જોઈને તેને તરતજ સમજાવવાની શિવમાળા યોક્તી કે—“હું સ્વામી ! તમે શા કારણથી મારાથી નિર્મોહી થયા તે કાંઈ સમજતું નથી. હું તમારી આઠરી બીલકુલ ચૂકી નથી, મેં તમને પ્રાણની જેમ રાખ્યાછે, જાણતા અજાણતા પણ આમી આવવા દીધી નથી, તમારા માટે ઘણા રાજા મહારાજાઓને મેં હુલ્લ્યા છે, તમને માથા ઉપર લઈને ફરી છું, જગતમાં તો એક ઘડી માત્રની પ્રીતિ પણ સજ્જનો પામે છે તો તમારે મારે નવ વર્ષનો સ્નેહ છે તે છોડી દેવા તમે એકદમ કેમ તૈયાર થયા છો તે કાંઈ સમજતું નથી. અરે પશ્ચીરાજ ! તમારા વચનથી તમને વીરગતી પાસેથી છોડાવ્યા અને સાથે રાખ્યા તો આજ સુધી સ્નેહ ગતાવીને હવે એકદમ કેમ સ્નેહ છોડવા માગો છો ? તમે મારી સેવાનો જાહેસો શી રીતે આપશો ? તમને આમ કેણે ભોળાવ્યા કે જેથી એકાએક મારા પ્રત્યે નિઃસ્નેહી થઈ ગયા છો ? પ્રથમ સ્નેહ ગતાવીને હવે આમ કેમ કરો છો ? ”

કુર્કટ પોતાની ભાષામાં શિવમાળાને કહે છે કે—“હું નટપુત્રી ! તું આમ શામાટે કહે છે ? હું કાંઈ સમજતો નથી ? બધું સમજું છું. વિષુધ સાથેની પ્રીતિ ક્ષણે ક્ષણે હૃદયમાં ખટકે છે; તે છોડી શકાતીજ નથી; વળી તારા ગુણના-તારી એક ઘડીના ઓશીંગાણુ કોઈ રીતે મારાથી ઘઈ શકાય તેમ નથી. તેં મારા ઉપર જે જે ઉપકાર કર્યા છે તે તારે કહી દેખાડવાની જરૂર નથી, હું જાણી છું. કેમકે હું પણ શેર અનાજ ખાઉં છું. નવ વર્ષનો સ્નેહ તજવો તે અત્યંત મુશ્કેલ છે, પરંતુ અન્યના હૃદયની વાત અન્ય સમજાવ શકતું નથી. તારી સેવાનો સંગ મૂર્ખ હોય તે તજે, પણ હું નટપુત્રી ! આમાં એક પ્રબળ હેતુ છે, તેથી તારે હલવાતું કારણ નથી. સાંભળ ! હું અહીંના રાજાની પુત્રીનો પતિ છું, હું તેની સાથે પસંદો છું, એના કારણથીજ માતાએ મને પાંખી બનાવેલો છે. હું જાણતી આ જાણી વાત કહેવાં હૃદય કાટી જાય તેમ છે, પણ હવે જે હું જાણે તે સદન કર્યા વિના છુટકો થતો નથી. પ્રભુ તારું ભણું કરજો કે તેં મને વીરગતી પામેથી છોડાવ્યો અને અહીં વિમળપૂરી ખંડોચાડ્યા.

ચદરાજના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૨૦૯

મારું મન આ કારણથી અહીં રહેવા લલચાણું છે, તોપણ જો તું રાજ રહે તોજ હું અહીં રહેવા ઇચ્છું છું. જો તું મને અહીં નહીં સોંપે તો મારું કંઈ જોર નથી. કારણકે બકરીને તેનો ઘણી કાન પકડીને જ્યાં લઈ જાય ત્યાં તેને જવું પડે છે. ”

આ પ્રમાણેનાં કુર્કટનાં વચનો સાંભળીને શિવમાળા બહુ દિલગિર થઈ, તેના જે નેત્રમાંથી આંસુની ધારાઓ ચાલવા લાગી. છેવટે હૃદયને દબ કરીને તે બોલી કે—“હે આભાપતિ ! હે વહાલા ! આજ આ વાત મેં જાણી છે, તો હવે જેમ આપ આહો છે તેમ હું કરીશ. તમને અહીં સોંપી જઈશ. લલા, મારી ચાકરી પણ આજ લેજો આવી કે જેથી તમે સોળ વરસ અગાઉ પરણેલી સ્ત્રી સાથે મળી શક્યા. હું પણ મારા જીવિતવ્યને ધન્ય માનું છું. ”

આ પ્રમાણે તે બંને વાતો કરે છે તેવામાં પુત્રીના આગ્રહથી મકરધ્વજ રાજા પોતેજ ત્યાં આવ્યા. શિવનટે અત્યંત આદર સત્કાર કર્યો. પંછી રાજાએ તેને કહ્યું કે—“હું એ પક્ષી લેવા માટેજ આવ્યો છું. જો તમે રાજ થઈને આપશો તો હું મને તમે ઘણું મહત્વ આપ્યું એમ માનીશ, અને મારી પુત્રીને જીવિત-દાન આપ્યું ગણી તમારો પાડ માનીશ. વધારે શું કહું ? ” નટ બોલ્યો કે—“હે સ્વામી ! તમે એને પક્ષી માત્ર ગણશો નહીં, એતો અમારા મનથી આભા-નગરીનો રાજા છે, અને તેથીજ તમને આપતાં મન ચાલતું નથી અને ના પણ કહી શકાતી નથી, એક બાબત નદી ને એક બાબત વાઘવાળો ન્યાય થયો છે. ” શિવમાળા બોલી કે—“હે રાજા ! એને માટે અમે ઘણા રાજાઓને વેરી કર્યા છે, એને માટે અનેક પ્રકારનાં કલેશ સહન કર્યા છે, પરંતુ તમારી પુત્રી મારી સખી છે તેથી તેને માટે આ મારા પ્રાણ સમાન પક્ષીને આપવામાં હું આના-કાની કરી શકતી નથી. હે નરપતિ ! તમે ખુશીથી એને લઈ જાઓ, તમારું ને એનું કોઈ કડયાણુ થજો, એને કોઈ ચતન કરીને જાળવજો અને એ આભાપતિજ છે એમ જાણજો. એને પક્ષીમાત્ર જાણીને ભૂલ ન ખાશો. એનાથી તમારી પુત્રીની સર્વે આશાઓ પૂર્ણ થશે. ”

આ પ્રમાણે કહીને કુર્કટનું પાંજરું રાજાને સ્વાધીન કર્યું. એટલે રાજા તેનો આભાર માની ઘણો હર્ષિત થઈ પાંજરું લઈને રાજભુવનમાં આવ્યો, અને હાથોહાથ તે પાંજરું પ્રેમલાને આપ્યું. પ્રેમલા અત્યંત રાજ થઈ હવે પ્રેમલા તેની સાથે આનંદ કરશે, પોતાના હૃદયના ઉભરા કાઢશે, અને પરિણામે તેને અસલ સ્થિતિમાં લાવવાને કારણભૂત થશે, તે બધું આપણે હવે પછીના પ્રકરણમાં વાંચશું; હાલ તો આ પ્રકરણમાંથી શું સાર ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છે તેનો વિચાર કરીએ.

પ્રકરણ ૨૧ માંનો સાર.

આ પ્રકરણમાં એક પ્રકારનો સાંસારિક ઇદિસ-યોગરૂપ આનંદ સમાયલો છે. અંદરાજનું સ્થાનલેહ ધવાપણું ધાય છે. પ્રથમ શુણ્ણવળી પાસેથી નટો પાસે અને ત્યાંથી વેમલા પાસે આ મોટો ફેરફાર છે. અહીં ખાસ ધ્યાન આપવાનું એ છે જે-પોતે અંદરાજ, તેનું જ્ઞાન જાગૃત રહેવાથી જાણને એાજાએ છે, જાધી હકીકત બહે છે. પરંતુ મનુષ્ય ભવમાં અવાંતર તિથિય દશા પ્રાપ્ત થયેલી હોવાથી વાચા રોકાઈ જવાને લીધે કાંઈ પણ કહી શકતો નથી. કર્મનું આતું જળવત્તરપણું છે. શુગેકું સ્વપ્ના ભયા, સસજ સસજ પસ્તાય-એ કહેવત અનુસાર અહીં સ્થિત છે. આ સ્થિતિ અત્યંત શોચનીય છે. સામાન્ય તિથિ-યોને પૂર્વસ્થિતિ વિસ્મરણ થયેલી હોવાથી આની જેવું દુઃખ લાગતું નથી. તે તો પોતાના આન-પાનમાં આસક્ત રહે છે. અને તો જેવું ને રોવું તેના જેવું થયું છે. પરંતુ ખાણીએ કર્મ કરતાંજ વિચાર કરવાનો છે, ઉદયવળતે વિચાર કર્યો કામ આવતો નથી.

અહીં બીજો મોહનીય કર્મનો પ્રચાર જોવા જેવો છે. તે અવ્યક્તપણે પણ કેટલું કામ કરે છે. કુકડાને બીલકુલ નહીં એાજાળવા છતાં પ્રેમલાને તેના ચાંચ વિગેરેના સ્પર્શથી-તેને જોવાથી એક પ્રકારનો આનંદ આવે છે, અને તે તેને વારંવાર સ્પર્શ કરવા ઇચ્છે છે. આ મોહનીય કર્મની કરાવેલી ચેષ્ટાઓ છે. તે અનેક પ્રકારના પૌદ્ગલિક પદાર્થો ઉપર પ્રથમ રાગ કરાવી પછી તેના વિશેષ વળતે શોકમાં નિમગ્ન કરી મૂકે છે. તેનું એક છત્ર રાજ્ય સર્વવ્યાપી છે. તેના રૂંદમાં તો માત્ર જ્ઞાની સહાત્માઓજ ફસાતા નથી; બીજાઓનો તો તેની પાસે આશરોજ નથી. તે તો તેને આધીનજ થઈ બંધ છે અને તે જેમ નચાવે તેમ નાચે છે અને તે જેવી પ્રેરણા કરે તેવી ચેષ્ટાઓ કરે છે.

જુઓ મોહનો પ્રચાર ! પતિનું નામ, તેના શહેરનું નામ, તેના ગામનો-તેના ઘરનો કુકડો પણ અત્યંત વહાલો લાગે છે. મકરંધ્વજ રાજાને પણ જામાતા સસુર સંબંધ હોવાથી તેને પણ તેનાપર પ્રેમ આવે છે. તે નટોને તેની હકીકત પૂછે છે, નટો કહે છે, અંદારો હોલથી પગે ચાલતા, દેશપરદેશ ફરતા નવ વર્ષે તે અહીં આવે છે. આજની જેવા રેલવે, તાર વિગેરેના કે પોસ્ટના પણ તે કાંઈ સાધન હોય એમ જણાતું નથી. આ પ્રસાણેના નટોથી જાગર મળ્યા છતાં પણ ત્યાં માણસ મોકલી જાગર કરાવવાની કે અંદરાજને તેડાવવાની કશી તજ-વીજ આખા સોરઠ દેશનો રાજા પણ કરી શકતો નથી. એ સાધનોનો અભાવ સૂચવે છે.

મકરંધ્વજ રાજાની આજ્ઞા મેળવીને નટો ત્યાં આતુર્મીસ વ્યતીત કરવા રોકાય છે. રાજા પણ તેઓના ને કુર્કંટના પ્રસંગમાં વધારે આવવાની ઇચ્છાથીજ તેમને રહેવાની આજ્ઞા આપે છે. નટો પણ દરરોજ રાજા પાસે આવીને તેને પ્રસન્ન

ઠરે છે. આ નટોની કહેલી હકીકત ઉપરથી રાજને પ્રેમલાની કહેલી તમામ વાતની પ્રતીતી આવે છે અને તે પ્રેમલા પાસે પોતાની ભૂલ કબુલ ઠરે છે. ભૂલ કબુલ કરવી તે પણ ગહુ સુરહેલ હકીકત છે. ઘણા માણસો પોતાની ભૂલ સમન્યા છતાં પણ અભિમાનની ક્ષતી થતી હોવાથી તે કબુલ કરતા નથી અને તેને પરિણામે ખરું સત્ય જાહેર થતું અટકી પડે છે. મહારથેજ રાજ સરલચિત્ત હોવાથી તેવો દંભ રાજતા નથી અને પ્રેમલાને તેની વાત સારી હતી એમ કહેવા સાથે પોતે સિંહજરાજના મંત્રી વિગેરેથી ઠગાયો હતો તેની પણ ગર્ભિત કબુલાત ઠરે છે.

પોતાની ભૂલના નિવારણને તાત્કાલિક બીજાં તે કાંઈ ઉપાય નથી, પણ પ્રેમલાને પ્રસન્ન કરવા માટે કુકડો લાવી દેવાનું કહે છે. પ્રેમલાને તો તે જોઈતું જ હતું એટલે પિતા તરફથી તે વાત કહેવાતાં તે અતિ આચ્છદ ઠરે છે. રાજ નટને જોલાવે છે. પણ ગહુ વિવેક પૂર્વક તેની પાસે કુકડાની માગણી ઠરે છે. કોઈપણ પ્રકારનો રાજમદ કે અધિકારનું ગળવાનપણું બતાવતા નથી, અને ન્યાયથી પણ જરાકે દૂર જતા નથી. શિવકુમાર નટ જવાબમાં કુકડાની ઈચ્છા ઉપરજ વાત મૂકે છે અને પોતે તેની ઈચ્છા પૂછવા જાય છે. કુકડાને તે વાત નિવેદન કરતાં પ્રેમલાની જેમ તેના પણ રોમ રોમ વિકસ્વર થાય છે. બુઓ ! મોહનું પ્રગળપણું ! પ્રેમલા પાસે રહેવાથી બીજા કશો પણ ઉપભોગ પ્રાપ્ત થવાનો નથી; માત્ર તેને જોવી અને રાજ થવું એટલું જ છે, છતાં પણ નવ વર્ષના રહેવાળી શિવમાળાને તણને તે પ્રેમલાની પાસે જવા-રહેવા ઈચ્છે છે. વિચક્ષણ શિવમાળા તરતજ તેના વિચાર સમજી જાય છે, અને તેથી તે તેને લાગતા ઘણા વચને કહે છે. શિવમાળાને આ સંબંધની ખબર ન હોવાથી તેને કુકડાનો વિચાર ફરેલો જોઈને ગહુ લાગી આવે છે. પોતે નટપુત્રી છે અને પ્રેમલા રાજપુત્રી છે, તેથીજ કુકડો તેની પાસે જવા લલચાય છે એવું તે ઉપલક વિચારથી કલ્પે છે, અને તેથીજ તે કુકડાને મર્મભેદક વાક્યો રહેલના આવેશમાં કહે છે. કુકડા તેના ઉત્તરમાં પોતાની પૂર્વની હકીકત સંક્ષેપમાં કહે છે, વધારે સ્પષ્ટીકરણ કેટલાક કારણથી કરતો નથી. ઉત્તમ પુરૂષો પારકા છિદ્ર ઉઘાડવામાં પ્રાચે મુકજ હોય છે. એ વાતનું વધારે સ્પષ્ટીકરણ કરવા જતાં તેમાં પોતાની અપરમાતાના છિદ્ર ખુલાં થાય તેમ છે, તે તેને ઈષ્ટ નથી. તેથી તે વાત ટુંકામાં કહે છે. તે સાથે શિવમાળાના ઉપકારને અંગે પણ ગહુ કહે છે. ઉત્તમ પુરૂષો કૃતઝજ હોય છે, તેઓ કોઈનો ઠરેલો અલ્પમાત્ર શુભ કે લાભ પ્રાપ્તિ તે પણ ભૂલતા નથી. તો આ શિવમાળાએ તો પોતાના નાટકનો શિરપાવ-બક્ષીશ જે પુષ્કળ મળી શકે તેમ હતી તે તણ દઈ કુકડાના વચન માત્રથી તેનેજ માંગી લીધો છે, ને પ્રાણસંકટમાંથી છોડાવ્યો છે; ત્યાર

૧૦૨

જૈનધર્મ પ્રકાશ

ગાંધી પણ નવ વર્ષ પર્યાંત તેને પોતાના રાજા હરીકે ગણી ભક્તિ કરી છે, અનેક વખતકે તેને માટે યુદ્ધ થયાં છે, ત્રેર વસાવ્યા છે, હાથ સહ્યાં છે, અને પોતાના આર્થિક લાભ જતો કર્યો છે. એટલુંજ નહીં પણ છેવટે જેને સળવાનો અત્યંત આજ્ઞાવ હોયો તેની પાસે લાવીને તેનો મેળો કરી આપ્યો છે. તેવી ઉપકારકતા ઉપકાર અંદરાજ જેવો ઉત્તમ પુરુષ કદાપિ પણ ભૂલેજ નહીં, પણ શું કરે? અત્યારે તે લાચાર છે, તેનો કાંઈ ઉપાય નથી. તે કોઈ રીતે તેનો બદલો વાળી શકે તેવી સ્થિતિમાં નથી. ગાંધી જ મનુષ્યત્વ પામેલ હોત તો તેને ગામ આસપાસ આવીને અવશ્ય સંતુષ્ટ કરત, પણ હાલ તો માત્ર વચનદ્વારાજ તેનો ઉપકાર માની શકાય તેમ છે, તેથી તેવી રીતે માને છે. તેમાં પણ પ્રાંતે કહે છે કે- 'ગાંધી જમે તેવો મારો રાજા છે, સંબંધ છે, રહેવાની ઈચ્છા છે, પણ જો તું રાજા થઈ અને ગાંધી મૂકી નય-પ્રેમલાને આપે તોજ રહેવું છે, નહીં તો તારી સાથે આવવા તૈયાર છું' આ વિવેકીનો વિવેક છે.

શિવરાખા કુટડાની બધી હકીકત સાંભળ્યા ગાંધી જો કે તેના વિયોગથી પોતાને અત્યંત દુઃખ થાય છે, તો પણ પોતાનો આગ્રહ છોડી દે છે. પોતાની કરતાં પ્રેમલાનો આ કુટડા ઉપર વધારે હક છે એમ તે સમજે છે અને ગાંધી સળવાથી તેને કંઈના આશનો તો સંભવ નથી પણ લાભની પ્રાપ્તિ થવાનો સંભવ છે એમ માને છે. આવા દીર્ઘ વિચારથી તે હૃદયને દબ કરીને કુર્કટને કહે છે કે- 'જો તમારી એવીજ ઈચ્છા છે તો હું તમને ગાંધી મૂકી જઈશ; તમે આનંદથી રહેજો, તમારો સ્ત્રી ભત્તારનો મેળો થવાથી હું પણ મારા આત્માને કૃતાર્થ માનું છું' સત્તજન મનુષ્યોની સ્થિતિ આવીજ હોય છે. તે પોતાના લાભ કરતાં પરના લાભ તરફ વિશેષ દૃષ્ટિ કરે છે. અને પોતાના લાભના ભોગે પણ જો અન્યને લાભ થતો હોય તો તે કરી આપે છે. હુર્જનોની સ્થિતિ આ કરતાં ઉલટીજ હોય છે. તેઓ અન્યના લાભના ભોગે-અન્યને નુકશાન કરીને પણ પોતે લાભ મેળવવા ઈચ્છે છે, મેળવે છે. સત્તજન હુર્જનોનો આ વ્યત્યાસ અત્યંત દાખથી છે.

શિવરાખા ને કુર્કટની વાતચીતનું પરિણામ સંતોષકારક આવે છે, તેવામાં રાજા પોતેજ કુર્કટને લેવા આપે છે, અને ઘણી નરમાશથી નટની પાસે તેની માગણી કરે છે. તેમાં છેવટ 'જો કુર્કડો આપશે તો તમે મારી પુત્રીને હવિત-દાન આપ્યું' માનીશ' ત્યાં સુધી કહે છે. માગવા માગવામાં પણ બહુ દેર હોય છે. આ કહીને પણ મગાય છે અને ગાંધીની વહુ કહીને પણ મગાય છે. ડોશી તો કહેવાથી જ પ્રસન્ન થાય છે તે ગાંધીની ઈચ્છા કહે તો ગાળો લાંબે છે. આ બધાં વચનગણનાના આજ્ઞા આજ્ઞાં પરિણામ છે. અખાઉ ભાગમાં પણ આ કુર્ક-

હાની માગણી થવાની હકીકત આપણે વાંચી ગયા છીએ, ત્યાં જોરાવરીથી માગણી થયેલી હતી, એટલે તેને કુકડો ન મળતાં ઉલટો પરાલભ સહન કરવો પડ્યો હતો. અહીં નરમાશની માગણી હોવાથી નટો ના પાડી શકતા નથી, એટલે કુકડો આપે છે. રાજા રાજ થઈ તેને લઈ જઈને પ્રેમલાને આપે છે.

આ વખતે પ્રેમલાને જે હર્ષ થયો છે તે વચનદ્વારા કહી શકાય કે વર્ણવી શકાય તેમ નથી. તે છતાં જો કે કેટલોક હર્ષનો ઉભરો તો પ્રેમલા કુકડાની પાસે કાઢશે. અનાદિ અભ્યાસથી અવ્યક્તપણે-અજ્ઞપણે પણ થયેલો ધર્મ વસ્તુનો સંયોગ એકેન્દ્રિયથી માંડીને સર્વ જીવોને આનંદ આપે છે.

પ્રેમલા હવે કુકડાની સાથે આનંદનો અનુભવ કરશે અને તેની પાસે તેને પોતાના શ્વસુરગૃહમાં રહેનારો માની અંદરાજ પ્રત્યેના ઉભરો કાઢશે. શિવ-માળાને જો કે પ્રેમલાના ને કુકડાના સંબંધની ખબર પડી છે; પરંતુ તે વાત કોઈ પણ કારણને લઈને તેમજ વસ્તુગત અસંભાવ્યપણું હોવાથી તે હકીકત રાજાને કે પ્રેમલાને તે કહેતી નથી. તોપણ ગર્ભિત રીતે બધું કહે છે કે ‘આને આભાપતિજ બાજુએ, અને આનાથીજ તમારી પુત્રીની બધી ઈચ્છાઓ પૂર્ણ થશે.’ મુગ્ધ રાજા આ વાક્યોની અંદરના મર્મને સમજી શકતો નથી. પ્રેમલા પણ તે હકીકતથી અજ્ઞાત રહે છે. હવે આગળ આ હકીકત વધારે સ્ફુટ થવાનો પ્રસંગ આવે છે. વાંચકો પણ હવે દીર્ઘકાળે કુકડાને અંદરાજ થયેલ જોવા, બાજુવા, વાંચવાને ઈચ્છતા હશે તો આવતા પ્રકરણમાં ઘણું કરીને આ ઈચ્છા પૂર્ણ કરવામાં આવશે. હાલ તો આ પ્રકરણમાં આવેલી શિખામણો, કર્મના વિકારો અને કર્મની આધીનતા-ઇત્યાદિ બતાવીને આ પ્રકરણ સમાપ્ત કરવામાં આવે છે.

શ્રી જૈન આગમોદય સમિતિની સ્થાપના.

પાટણ. ભાદ્રપદ શુદ્ધ ૧૦-૧૧ શનિ, રવિ.

આ અત્યુત્તમ અને ઉપયોગી સંસ્થાની સ્થાપના તો શ્રી લોચાણી તીર્થ પંચાસજી શ્રી આનંદસાગરજી, પં. મેઘાવજયજી, પં. મણિવિજયજી વિગેરે અનેક મુનિરાજની સંમતિથી તેમની સમક્ષ ગયા માહ શુદ્ધ ૧૦ મે કરવામાં આવેલી હતી, પરંતુ તેની કમીટી વિગેરેની ચાલુ જમાના પ્રમાણેની વ્યવસ્થા અનેક કારણોથી તરતમાં બની શકી નહોતી તે ભાદ્રપદ શુદ્ધ ૧૦-૧૧ એ જે દિવસે શ્રી પાટણ સુકામે મળીને કરવામાં આવી છે.

માહ શુદ્ધ ૧૦ થી સદરહુ સમિતિના કાર્યની શરૂઆત કરવામાં આવેલી છે. સમિતિના મુખ્ય બે કાર્ય નીચે જણાવેલા સુકર કરવામાં આવેલા છે.

૧ જૈનાગમો પંચાંગી સંગેત મુનિરાજ પાસે શુદ્ધ કરાવીને શ્રેષ્ઠ કાગળો ઉપર સારા ટાઈપથી છપાવવાની ગોઠવણ કરવી.

૨ અનેક સુનિરાજ જૈનાગમની વાંચના આગમના બોધવાળા વિદ્વાન સુનિરાજ પાસે લઈ શકે તેવી યોજના કરવી.

ઉપર જણાવેલા જાને કાર્ય પેઢી પ્રથમ કાર્ય પરત્વે પાંચાસજી આણુંદ સાગરજીની દેખરેખ નીચે આગમોની ટીકા સમેત શુદ્ધ પ્રેસકોપી કરાવવાનું શરૂ કરવામાં આવતાં તેને છપાવવા સારૂ નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં જ દોળાસ્ત કરીને તેને માટે ખાસ ઓર્ડરથી કોષ્ટ કાગળો મંગાવીને તેપર છપાવવાનું શરૂ કરવામાં આવ્યું છે.

હાલમાં સમિતિ તરફથી શ્રી આવાશ્યક સૂત્ર હારિભદ્રી ટીકા સમેત અને શ્રી આચારાંગ સૂત્ર શીલોકાચાર્ય કૃત ટીકા સમેત છપાય છે અને શેઠ દેવચંદ લાલભાઈ ગુસ્તડોદ્ધાર કુંડ તરફથી શ્રી ચતુર્યોગદ્વાર સૂત્ર અને શ્રી ઉત્તરાર્ધચયન સૂત્ર ટીકા સમેત છપાવવાની વ્યવસ્થા કરવામાં આવી છે. તે ચારે સૂત્રોના કેટલાક કારમો છપાઈ ગયા છે. તદુપરાંત શ્રી ઉપવાઈ સૂત્રની પ્રેસકોપી તૈયાર થઈ ગઈ છે. શ્રી પિંહનિર્ણયકિતની તૈયાર થાય છે અને બીજા સૂત્રોને માટે પણ તજવીજ શરૂ છે.

આ કાર્યને જાગે આર્થિક સહાય મેળવવાનું પણ શ્રેષ્ઠ વેણીચંદ સુરચંદ ના પ્રયાસથી ચાલુ કરવામાં આવેલ છે અને તેમાં પણ સારી રકમ ભરાયેલી છે. આગળ પ્રયત્ન શરૂ છે.

બીજા કાર્યને જાગે શ્રી પાટણ સ્થાન સુકરર કરી ગયા વૈશાખ વહી ૬ થી વાચનાનું કામ શરૂ કરવામાં આવ્યું છે. પાંચાસ આણુંદસાગરજી વાંચના આવે છે અને તેનો લાભ ૩૦ સુનિરાજ અને ૧૦ સાધ્વીઓ લે છે. બે ટંક બે બે ટંક વાંચના ચાલે છે. સવારમાં શ્રી દશવૈકાલિક હારિભદ્રી ટીકાની વાંચના ચાલતી હતી તે પૂર્ણ થયેલ છે, તેથી જાગેર ચાલતી સૂત્રકૃતાંગસૂત્ર ની વાંચના જાને ટંક ચાલે છે. તે ચતુર્માસ આખરે પૂર્ણ થવા સંભવ છે.

ભાદ્રપદ શુદ્ધ ૧૦-૧૧ એ બે દિવસે મળેલી મીટીંગમાં આ સમિતિની રીતસરની વ્યવસ્થા માટે એક જનરલ કમીટી નીમવામાં આવી છે. ૮ સેક્રેટરીઓ નીમવામાં આવ્યા છે અને સમિતિને લગતા ધારા ધોરણ પસાર કરવામાં આવ્યા છે. તેની તમામ હકીકત સદરહુ સમિતિ તરફથી છપાઈને પ્રસિદ્ધ થનાર છે.

કાર્ય અતિ ઉત્તમ છે, દરેક રીતે સહાય આપવા લાયક છે. પૂર્વકાળે વર્તતી આગમ વાચનાની ઉત્તમ શૈલીનું લાભ થાય છે. તે સાથે આગમોની અશુદ્ધ પ્રતોને શુદ્ધ કરવાનો અને એક પ્રત શુદ્ધ થયા પછી તેની જેટલી નકલ છપાવવામાં આવે તેના લેનાર જાગેને તે લાભ મળવાનો આ શુભ પ્રસંગ છે. ઉત્તમ હોયએ જાને કાર્યના સાંબંધમાં તન મન ધનથી લાભ લેવા લાયક છે. જામારી તે કાર્યપરત્વે અંતઃકરણથી સહાયભૂતિ છે.

કીર્તિપાલન.

(અગિયારમું સૌજન્ય.)

(લેખક—કાપડિયા ભોતીચંદ ગીરધરલાલ-સોલીસીટર.)

Good name, in man or woman, dear my lord,
Is the immediate Jewel of their souls;
Who steals my purse, steals trash; 'tis something nothing;
'Twas mine 'tis his, and has been slane to thousands;
But he that fitches from me my good name,
Robs me of that which not enriches him,
And makes me poor indeed.^૧

SHAKESPEARE.

If parliament were to consider the sporting with reputation of as much importance as sporting on manors and pass an act for the preservation of fame, there are many who would thank them for the bill.^૨

||૧||કપડ,

SHERIDAN.

અહીં આપણે માટે, સાદું અગત્યના વ્યવહાર વિષયપર વિચાર કરવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય છે. માટે વર્તમાની બાર શિક્ષાઓ બતાવનાર મહાત્માએ એક બાબતને જોઈને તૃષ્ણુ પ્રાણીમા, શુભ પ્રવૃત્તાદન જેવા આંતરંગ વિષયો પર વિચાર કર્યો છે ત્યારે પોતાના જીવને વ્યવહાર બનાવવા માટે સાથે 'કીર્તિપાલન' જેવા એકદમ વ્યવહાર વિષયને પણ બીજી બાબતોને હાથ ધરવાની તક હાથમાં લીધી છે. વિશાળ અવલોકન કરવાની પદ્ધતિ પ્રાપ્ત થઈ હોય તેજ એક સાથે

૧ મારા પ્રભુ! પુરૂષ અથવા સ્ત્રીમાં સાઈ નામ તે આત્માનું એક નજીકનું રત્ન છે. જેઓ મારી રૂપિયાની પ્રાચીની ચોરી જાય છે તે એક સાધારણ નકામી વસ્તુ લઈ જાય છે, તે એક સાધારણ બાબત છે, દમવગરની વાત છે; તે મારી હતી અને હવે તે તેની યદ; તે તો હમરોની શુભામ તેવી રીતે થયેલી છે. પરંતુ જે સાઈ સાઈ નામ લઈ લે છે તે મારી એવી વસ્તુ ચોરી લે છે કે જેનાથી તે પોતે પૈસાદાર થતો નથી અને મને જરૂર ગરીબ બનાવે છે.

શેકસપીયર.

૨ પારકાના એરેટ (ખાનગી ક્ષેત્ર) પર શિકાર કરવાની બાબતને જેટલી અગત્યની પાર્લિમેન્ટ ગણે છે તેટલીજ અગત્યની વાત પારકાની આપરનો શિકાર કરવાની હકીકતને મણે અને તેની જાળવણી માટે કાયદો પસાર કરવા દરખાસ્ત લાવે તો વધુ સાચુસા એવા છે કે જેઓ એવા કાયદા લઈ આવવા માટે આભાર દર્શાવે. શેરીડન.

આધ્યાત્મિક અને સ્થૂળ વ્યવહાર વિષયોને હાથ ધરે છે અને જ્યારે તે સ્થૂળ વિષયોને હાથ ધરે છે ત્યારે એવી અસંસ્કારક રીતે પણ સમર્થપણે તેને દ્વીપાવે છે કે તે વ્યવહાર વિષય અતિ ઉપયોગી હોવા સાથે આધ્યાત્મિક બાબત કે જેનો ઉપદેશ કરવામાં આવ્યો હોય છે તેને જરા પણ વિરોધ ન આવે. આ વિશિષ્ટ પદ્ધતિનો કેવો સુંદર રીતે અહીં ઉપયોગ થયો છે તે આપણે ફરીવાર આ વિષયના છેવટના ભાગમાં વિચારશું.

મનુષ્યભવની મહત્તા સાધ્ય સાધનોની પ્રાપ્તિને અંગે છે તે આપણે અગાઉના સૌજન્યના લેખમાં જોયું હતું. આ પ્રાણીને સંસારમાં ભટકવું પડે છે તેને અંગે અનેક પ્રકારની ઉપાધિઓ વારંવાર થયા કરે છે. કોઈ કોઈ વાર જેને તે સુખ માને છે તેમાં સુખનો કાંઈક અનુભવ થોડો વખત થાય છે. પણ વળી પાછો દુઃખનો અનુભવ થવા માંડે છે, માનેલ સુખનાં સાધનો ખરી નથી અને મનમાં વિષાદ થવા કરે છે. એક તો સુખની માન્યતા અવ્યવસ્થિત પ્રકારની અને બીજું તેનો અસ્પૃશ્યતા હોવા એ બંને વિચારણાને અંગે વાસ્તવિક સુખ કદિ નાથ ન પામે તેવી રીતે મળે તેની શોધમાં જ્યારે આ પ્રાણી આવી પહોંચે છે ત્યારે તેને મોક્ષના સુખનો ખ્યાલ મહાત્માઓ વિશિષ્ટ જ્ઞાનથી અથવા સ્વાનુભવાનુસાર જ્ઞાનીઓના દર્શિત વિચારોને અંગે આપે છે અને ત્યારે એવા વિશિષ્ટ સુખને પ્રાપ્ત કરવા જે વિચારો થાય છે તેનાં સાધનો મુકરર કરી લેવાય છે અને તેનો લાભ લેવાની જરૂર છે એમ નિર્ણય થાય છે. આવા વિશિષ્ટ કારણથી મનુષ્યભવની મહત્તા છે અને તે ખાસ સાધ્યમાં રાખવા યોગ્ય છે.

એવી રીતે મનુષ્યભવની નિર્દર્શિત કરેલી મુદ્દા સિદ્ધ કરવા માટે વર્તનને અત્યંત આદર્શરૂપ બનાવવાની જરૂર છે. પ્રથમ વર્તનને અંગે કયા કયા શુભો અમલમાં મુકવા યોગ્ય છે અને પોતાના સંયોગાનુસાર પોતે તેને અંગે કેટલું કરી શકે તેમ છે તેની વિચારણા કરવી જોઈએ. વર્તનને જેમ બને તેમ ઉચ્ચ રાખવું અને વધારે ઉચ્ચ કરવાની લાવના રાખવી. જેમ લાવના ઉચ્ચ હોય છે તેમ તેને પહોંચવા ઇચ્છા થાય છે અને તેને નેટલે અંશે પહોંચવામાં ફેરફાર મળતી જાય છે તેટલે અંશે જીવનયાત્રાનું સાદૃશ્ય થાય છે.

ચારિત્ર-વર્તનની વિચારણા માટે અનેક બાબતોપર લક્ષ્ય આપવાની જરૂર રહે છે. જેને વર્તન સારું કરવાની ઇચ્છા હોય તેણે ખાસ કરીને વિશુદ્ધ અને સ્પષ્ટ નિર્ણયપૂર્વક પ્રમાણિક વ્યવહાર કરતા શીખવું જોઈએ. ન્યાંસુધી લેવા-પાવવા, વ્યાપારમાં કે સનેહસંબંધમાં પોતાની યોગ્યતા પ્રમાણે અને હક પ્રમાણે લાભ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા રહે ત્યાંસુધી પ્રમાણિક વ્યવહાર થાય છે, પરંતુ ગોટા-પાણી, ડંભા કરી, દુરિલતા કરી કે છટકાં માંડી કાંઈપણ અયોગ્ય રીતે વધારે મેળવ-

કીર્તિપાલન.

૨૧૭

વાની લાલચ રહે એ અપ્રમાણિકપણું છે અને તેનું આચરણ થાય ત્યાંસુધી ચેતનની પ્રગતિ થતી નથી. વ્યવહારના સાધારણમાં સાધારણ ગણ્યતા આ નિયમને ખાતુ ઉપર મૂકી જેઓ અમુક ક્રિયા કરવાથી કે આત્મા સંબંધી વાતો કરવાથી પોતાને ઉન્નત માનતા હોય તેઓ આત્મવચનના કરે છે. પોતાના વર્તનને એટલું વિશુદ્ધ અને પ્રમાણિક બનાવી દેવું જોઈએ કે પોતાના હક વગર કરોડો રૂપિયા મળે તેનું હોય તો તેની કદિ ધૃષ્ટિ પણ ન થાય, તે મેળવવા ખ્યાલ પણ ન આવે અને તેના તરફ એક પ્રકારનો વિરાગ થઈ જાય. સમ્યક્ત્વ જેવા આત્મપ્રગતિમાં અતિ આગળ વધેલ આત્મગુણ પ્રાપ્ત થયા પહેલાં ન્યારે પ્રાણી રસ્તાપર આવતો જાય છે ત્યારે તેને અમુક ગુણો પ્રાપ્ત થાય છે, જેને ‘ માર્ગાનુસારીનાં પાંત્રીશ ગુણો ’ કહેવામાં આવે છે. આ માસિકમાં અન્યત્ર આ ગુણોપર વિવેચન થઈ ગયું છે. એ ગુણો પ્રાપ્ત થાય ત્યારે તો હનુ-અત્યાર સુધી મોક્ષના રસ્તાપર પણ પ્રાણી નહોતો તેને બદલે માર્ગપર આવે છે એટલે તેની સન્મુખ થાય છે. જેમ કે મુખ-ધર્થી સુરત જવું હોય તો અત્યારસુધી કોલાળા તરફનો રસ્તો લીધો હતો તે હવે ગ્રાંટરોડ તરફ આવવાનું થયું છે. આ માર્ગાનુસારીના ગુણોમાં પ્રથમ ગુણ ‘ ન્યાય સંપન્ન વિભવ ’ છે. એટલે કે માર્ગપર આવનાર પ્રાણીમાં સાચી આવશ્યક અને પ્રથમ ગુણ પ્રમાણિકપણાનો હોવો જોઈએ.

માર્ગપર આવવા માટે, સાધ્યનો માર્ગ ગ્રહણ કરવા માટે અને વિભાવોપર સામ્રાજ્ય મેળવવા માટે વર્તનને જેમ જને તેમ વિશુદ્ધ કરવાની જરૂર છે. એ માર્ગાનુસારી થનાર પ્રાણીમાં પાંત્રીશ ગુણો વર્તતા હોય છે તેનું લીસ્ટ શ્રી યોગશાસ્ત્રમાં વિસ્તારથી શ્રીમાન્ હેમચંદ્રાચાર્યે આપ્યું છે, તેમજ ધર્મગિન્દુ ગ્રંથમાં શ્રીમાન્ હરિભદ્રસૂરિએ આપ્યું છે. યોગના વિષયમાં પ્રગતિ કરવાનાં આદ્ય સાધનોમાં આ ગુણો બહુ અગત્યનો ભાગ ભજવે છે. એ ગુણો બાહ્ય વર્તનને જેમ જને તેમ વિશિષ્ટ કરવાના ધરાદાથી યોગ્યતા જણાય છે અને એટલા બધા વ્યવહાર છે કે એમાં લગ્ન સંબંધ કેવા માણસો સાથે અને કેવી રીતે જોડવો, ધર કેવા પ્રકારનું રાખવું, એવી એવી વ્યવહાર બાબતોપર પણ લક્ષ્ય ખેંચ્યું છે અને સાથે બાહ્ય વર્તન ઉચ્ચ થઈ જવાના સાધનરૂપ પ્રમાણિકપણાના, દયાળુતાના, પાપભીરતાના અને એવા એવા અગત્યના ગુણો ઉપર ખાસ ધ્યાન ખેંચ્યું છે. ધર્મ યોગ્યતાના આદ્ય લક્ષણભૂત એ પાંત્રીશ ગુણોનાં નામો અહીં વિચારી જઈએ. (વિશેષ રૂચિવાળાએ યોગશાસ્ત્રના પ્રથમ પ્રકાશના શ્લોક ૪૭-૫૬ પરનું વિવેચન જોઈ લેવું.) આ અતિ અગત્યના વિષયને આપણા કીર્તિપાલનના સૌજન્ય સાથે બહુ નજીકનો સંબંધ છે તે પણ આપણે માર્ગાનુસારીના ગુણો વિચાર્યા પછી જોશું.

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

૧. ધર્મસ્થિતને યોગ્ય પ્રાણી ન્યાયથી 'ધન' મેળવે છે, જેરવ્યાજની પ્રીતિ પામી કૃત્તીને ધન એકઠું કરવાની ઇચ્છા રાખતો નથી. પ્રમાણિક વ્યવહાર આદરવાળો છે અને તેની બહુ જરૂરીઆત શાસ્ત્રકાર વારંવાર બતાવે છે. ૨. સુંદર આચરણ કરનાર મહાપુરુષોની પ્રશંસા કરનાર તે હોય છે. જેવાં થવાની ભાવના હોય તેવાં થયેલાં પુરુષોની બુદ્ધિ જાણી તેઓ માટે મનમાં માન થવાની પ્રાપ્તિ કરે છે અને આગળ વધવાનો તે રસ્તો છે. ૩. પોતાનાં કુળ અને શીળમાં રાખ્યા પુરુષો સાથે અને પોતાથી અન્ય ગોત્રવાળા સાથે વિવાહ સંબંધ બેઠે છે. વિવાહ ગૃહસ્થ માટે અતિ અગત્યનો બનાવ છે અને તેમાં કુળ શીળની ચોખ્ખતા વેળાથી જીવન નિષ્કળ થતું અટકે છે અને ધર્મમાં બેઠાવાના પ્રસંગો સર્વિશેષ બને છે. ગોત્ર સંબંધી વિચારણા શારીરિક છે. જે પણ બહુ ઉપયોગી અને જરૂરી છે. ૪. પાપથી કરનાર હોય છે. ચોરી, છેતરપીંડી, વિશ્વાસઘાત વિગેરે વર્ત્ય પાપોના વાસથીજ તેને ત્રાસ આવે છે, તેને જોઈને દુરથીજ ડર લાગે છે અને તેને ગળુકમાં ન આવવા દેવા નિર્ણય થાય છે. ૫. સુપ્રસિદ્ધ દેશાચારને તે આચરે છે. જે સમાજમાં ઉત્પન્ન થયેલ હોય, જે લોકોની સાથે સંબંધ હોય તેઓના આચારો આદરી તેઓ સાથે રહે છે અને તેમાં કોઈ બાબતમાં સુધારો કરાવવા પ્રેરણા થાય તો સમજાવીને યોગ્ય રીતે કામ લે છે, પણ ધર્માલ કરી સમાજથી દૂર થાય તેવી આચરણ કરતો નથી. એવું વર્તન કરવાથી ચિત્તમાં સાંતિ રહે છે અને ધર્માલ કરનાર-દેશકાળ સમન્વયા વગર આગળ વધનાર પોતે પાછા હટ છે અને સમાજને કોઈ પ્રકારનો લાભ આપી શકતા નથી. ૬. કોષની નિંદા ન કરનાર અને ખાસ કરીને રાજાદિના વિશેષ કરીને અવર્ણવાદ નહિ બોલનાર રહે છે. નિંદામાં લાલ નથી તે પ્રકટ છે અને રાજાદિના અવર્ણવાદ બોલવાનું કેટલું ગાડું પરિણામ આવે છે તે હિંદુસ્તાનનો છેલ્લો દશ વરસનો ઇતિહાસ વિચારવાથી જાણાય તેમ છે. ૭. અતિ વ્યક્ત અને અતિ શુભ સ્થાનમાં ન રહેવું. આ વ્યવહાર સૂચનારૂપ ગુણ છે. અતિ વ્યક્ત સ્થાનથી શુભ વાત પ્રસિદ્ધ થાય છે અને ચૌરાદિથી લય રહે છે. શુભ સ્થાનમાં રહેવાથી અગ્નિ વિગેરેના લય વખતે મદદ મળતી નથી. ૮. સત્સંગી હોય છે. સૌજન્યના નવમા વિષયમાં આ રાંબધે વિવેચન થઈ ગયું છે. સારી સોબતની અસર બહુ થાય છે તે સુપ્રસિદ્ધ છે. ૯. માતા-પિતાદિ વડીલની પૂજા કરનાર હોય છે. જેઓ પોતાના ઉપકારી વડીલને માન આપે છે તેને શુભની કિંમત હોય છે અને ઉપકારનો બદલો વાળવાની જિજ્ઞાસા હોય છે. એવા કૃતજ્ઞપણની બહુ જરૂર છે, કારણ તે વગર પ્રાણી સ્વરૂપ વિચારણા કરતો હોય એમ ધારવું બહુ સુરહેલ પડે છે. ૧૦. ભયવાળા સ્થાનને વળે છે. માણસે નિષ્કારણ બેખમ બેઠા પડી જરૂર નથી, જ્યાં લડાઈ, મહાભારી આદિ આલતા હોય ત્યાં કારણ વગર રહે.

કોર્સ પાઠન.

૧૩૬

વાંથી અનેક પ્રકારની આપત્તિ આવી પડવાનો ભય ઉભો થાય છે, અને આથી કોઈ અનુકૂળતાઓ એકદમ નાશ પામી જાય છે. ૧૧ નિંદા કામ કરતો નથી. પોતાની સમાજને જે કાર્ય ઇષ્ટ ન હોય તે કરવું નહિ; સ્વચ્છતામાં હાંધી ઘાસ અને કાંઈ પ્રકારનો ખાસ લાભ મળે નહિ એવી વિપાદગ્રસ્ત સ્થિતિ ઉત્પન્ન કરવાની જીવન નકામું થઈ જાય છે અને મનમાં બહુ ખેદ થાય છે. ૧૨ આવકના પ્રમાણમાં ખર્ચ રાખનાર તે હોય છે. આ ઘણી વ્યવહાર સૂચના છે. ખર્ચાનું પ્રમાણ વધી જવાથી વ્યવહાર બંધ થાય છે અને બહુ દુઃખ થાય છે. કમાણીના પ્રમાણમાં કાંઈક દ્રવ્ય ખર્ચમાં, કાંઈક પરોપકારમાં અને કાંઈક ભવિષ્યની જાગેદ ઉપાધિઓને પહોંચી વળવા જીવનની રાખનું ઇચ્છિત છે. આ શુભથી બહુ વ્યવહાર પાળવવામાં આવ્યું છે. ૧૩ પોતાનાં ધન, દેશ, કાળ, વતિ અનુસાર ચોક્કસ વેશ પહેરે છે. અતિ પ્રગલ્ભપણે પહેરવેશ પહેરનાર અથવા અતિ હીન દશા દેખાડનાર હાસ્યને પામે છે. વ્યવહાર કુશળ મનુષ્યે સ્વચ્છતામાં નકામી હાંસી કરાવવી ઇચ્છિત નથી. કપડાં જેવી આભરણમાં પણ ખાસ ચોક્કસ રહેવાની બાહ્ય જરૂર છે. ૧૪ બુદ્ધિથી કામ કરનાર તે હોય છે. જો તે કાર્ય કરે તે કામનો વિસ્તાર, તેનો લાભ અને તેથી હાનિ-એ સર્વની બરાબર તુલના કરી-ચોક્કસ વિચાર કરી કોઈપણ કાર્ય હાથ ધરે છે. બુદ્ધિપૂર્વક વિચારણા કરવાની અને લાંબી નજર પહોંચાડી કાર્યનો આદર કરવાથી બહુ લાભ થાય છે, નકામી પ્રયાસ થતો અટકે છે અને વ્યવહાર જીવનની સફાઈ છે. ૧૫ ધર્મ સાંભળવાની રૂચિવાળો તે નિરંતર રહે છે. એને ધર્મની કથામાં, વિચારમાં, વાર્તામાં-પોતે લગતી કોઈપણ આખત સાંભળવામાં કે તેની વાત કરવામાં બહુ રસ આવે છે. પ્રગતિ કરવાની ઇચ્છાવાળાએ ધર્મને પોતાના જીવનનો ભાગ બનાવી દેવો જોઈએ અને તેના પર એવી પ્રીતિ કરવી જોઈએ કે જ્યારે તે મળી આવે ત્યારે મનમાં બહુ આનંદ થાય. ૧૬ અજીજ્ઞ થયું હોય ત્યારે લોજનનો ત્યાગ કરનાર હોય છે, 'અજીજ્ઞ લોજન વિષમ' એ વાક્ય આપણે ઘણી વાર સાંભળીએ છીએ. આવી વ્યવહારપણાને પણ શુભ તરીકે ગણવામાં બહુ વિચારણાત્મક વાખરી છે. અજીજ્ઞનો વધારો થતાં શરીરમાં અખાધા એટલી થઈ જાય છે કે વિશિષ્ટ પ્રગતિ જાણીએ રહી જાય છે અને મનમાં દુઃખાન ઉત્પન્ન થાય છે, ખાધી શરીરને મિત્રાનું રાખવાની જરૂર શુભમાં પ્રગતિ કરનાર સમજે છે. તેમાં તેનું સાધ્ય શરીરપોષણનું નથી પણ સાધ્ય પ્રાપ્તિ તરફ અસખ્યસિત ગમનનું છે. ૧૭ નિયમિત લોજન કરે છે. જઠરાગ્નિ પ્રદિપ્ત હોય ત્યારે નિયમિત વખતે ખાવું, આપેલ સિદ્ધિ આધા કરવું નહિ, ખાવામાં સર્વસ્વ માનવું નહિ, શરીર નિર્બોહ પૂરવું જોઈએ વખતે ખાવું, લોજનના નિયમોનું પાલનથી શરીર સ્વચ્છતામાં આવે છે અને સ્વચ્છ

૧૨૬

ઔનધર્મ પ્રકાશ.

તેમાં સારી રીતે અરુણિત પ્રવૃત્તિ થાય છે. ૧૮ ધર્મ; અર્થ અને કામ એ બંને ગુણધર્મોને એક બીજા સાથે વિરોધ ન આવે તેવી રીતે સાધનાર તે હોય છે. ધર્મ એ મોક્ષનું પ્રગળ સાધન છે, વ્યવહારમાં અર્થની જરૂર પડે છે અને હિંસા તૃપ્તિ કામથી થાય છે. આ ત્રણેને યોગ્ય કાળે અને યોગ્ય રીતે સાધે છે. એ હજી ત્યાગની અવસ્થા સુધી પહોંચેલ નથી, છતાં અર્થ અને કામમાં પણ આત્મ નિયમન એવું સુંદર રાખે છે કે તેના ધર્મ સાથે વિરોધ ન થાય. આવી વ્યવહાર કુશળપણ યોગ્ય વિચારણા અને અન્વેષણ બુદ્ધિથી પ્રાપ્ત થાય છે. ગૃહસ્થ તરીકે પોતાની ફરજ વિચારવી, સાધ્ય લક્ષ્યમાં રાખવું અને વ્યવહાર કાર્યોને કામ લેવું એ બુદ્ધિ ચાતુર્યથી બની શકે તેવી બાબત છે. ૧૯ સાધુ, અતિથિ અને દીનની ઉચિત ભક્તિ કરનાર તે હોય છે. સાધુની પવિત્રતાને જાણે, અતિથિ તરફની ગૃહસ્થ તરીકેની ફરજને અંગે અને દીન તરફ સહાનુભૂતિ દર્શાવવાની જરૂરને અંગે યોગ્ય ચર્ચા કરવામાં આવે તો તે માર્ગમાં ગતિ કરાવે છે. ૨૦. અભિનિવેશ રહિત હોય છે. એને મારા તારાનો બહુ કદાવ્રહ હોતો નથી અને સમજ્યા વગર ગોટા વાળવાની પદ્ધતિ હોતી નથી. અભિમાનની તેનામાં હાજરી હોતી નથી. ૨૧ ગુણ તરફ-ગુણી તરફ તેના ગુણને અંગે આસ પક્ષપાત હોય છે. જ્યાં ગુણ બુદ્ધિ ત્યાં આ ગુણપ્રાપ્તિમાં પ્રવૃત્ત થવ રાજી થઈ જાય છે. ગુણીને જોઈ તેને શોભાંચ થાય છે અને તેને બંધે પડે કરી નાંખે એવી વૃત્તિ થાય છે. ૨૨ નિષિદ્ધ-દેશ અને કાળને યોગ્ય ચર્ચા કરતો નથી. વખત વિચાર્યા વગર અને દેશ સ્થિતિ બાધ્યા વગર કોઈ ક્રિયા કરવામાં લાલ નથી, દેશકાળ સમજવાની બહુ જરૂર છે. એ બાબતમાં બેઠરકાર રહેનાર બહુ હાનિ પામે છે, કષ્ટમાં આવી પડે છે અને કોઈવાર પ્રાણાંત ભયમાં આવી જાય છે. ૨૩ પોતાની અને પારકાની શક્તિની બરાબર તુલના કરનાર તે હોય છે. કોઈપણ કાર્ય આદરે, યોજના શરૂ કરે કે વ્યવહાર જોડે તે સર્વમાં તે બરાબર ગણતરી ગણીને પોતાની અને સામાની શક્તિ કેટલી છે તેના હિસાબ કરે છે અને પછીજ કામ ઉપાડે છે. પોતાની શક્તિ વગરનું કામ છેવટ સુધી પહોંચાડી શકાતું નથી અને આદરેલ કાર્ય અરધું મૂકી દેવાથી મહાન હાનિ થાય છે અને કરેલ અર્ધ પ્રયત્ન નિષ્ફળ થવાથી ધનને સમયનો ખર્ચ નકામો થાય છે. તેથીજ કોઈ કામ કરવામાં પોતાની શક્તિ કેટલી છે તે સમજવાની બહુ જરૂર છે. શક્તિથી વધારે બોલે ઉપાડવામાં લાભ નથી તેમજ શક્તિને છુપાવવામાં પણ સાર નથી. ૨૪ વ્રતધારી અને જ્ઞાનવૃદ્ધ ગુરૂંપાને માન આપે છે. ત્યાગ ધર્મ આદરનારને આ પ્રમાણે માન આપવાથી વ્રતપર રૂચિ થાય છે અને સાધ્યનું નિર્મળા દર્શન થાય છે. આદર્શ જીવન વહન કરનારને વારંવાર

માન આપવાથી ભાવના નિર્મળ થાય છે અને સાધ્ય તરફ પ્રયાણ થાય છે. પાતા પર પ્રયાણ કરનારને અંતિમ પ્રાપ્તવ્ય લક્ષ્યમાં રાખવા સારૂ વ્રતધારી અને કાતી તરફ આવી વૃત્તિ રાખવાની બહુ આવશ્યકતા છે. ૨૫. સ્ત્રી, પુત્રપુત્રી, પૈતૃક આદિ જેની પોષણ કરવાની પોતાને માથે ફરજ હોય તેની ગરાળર પોષણ કરનાર તે હોય છે. જેનો આધાર પોતા ઉપર હોય તેના તરફ ગરાળર ધ્યાન પાળી તેઓને જરૂરની બાબતો ઓછી ન પડે, તેઓ પોતાની એટલકારીથી પોષણ વગર ન રહે, એની સંભાળ રાખવી એ પોતાની ફરજનો બ્યાલ સૂચવે છે અને હરિ-પ્રથમાં આત્મા તરફ કેવી ફરજ બજાવવાની છે તેની કામગીરી રાખવાની સમજાવ કરવાનું તે શીખવે છે. ૨૬. તે દીર્ઘદર્શી હોય છે, એટલે કે કામગીરી કામ કરે તેનું તાત્કાલિક ફળ કેવું થશે તે વિચારવા ઉપરાંત હાંમે કાળે તેની અસર મું થશે તે પણ ગરાળર વિચારે છે, કામગીરી કાર્યના લાભાલાભની ગરાળર ધુલતા કર છે અને સમજણ પૂર્વક વિચારણા કરીને તેનો આદર કરે છે. પોતાની સમાજને બધી ઉપસ્થિત થતી ફરજોનો ગરાળર બ્યાલ કરીને સુંદર નિર્ણય ઉપર આવે છે અને પોતાના તાત્કાલિક વખાણ થાય એવાં કાર્યને તે આદરી દેતો નથી. આ હુણ બહુ વિચારણાનું ક્ષેત્ર પૂરું પાડે છે. ૨૭. તે વિશેષજ્ઞ હોય છે. એટલે પોતામાં બાકા શુભો કયા છે, દોષો કયા છે તેની ગરાળર તપાસ કરનાર અને તેને સમજવાર હોય છે. પોતાનું સર્વ સારૂ એવી સુદ્ર જુદી તેનામાં હોતી નથી. પોતાની અને મહા સરવેની વચ્ચે તફાવત કેટલો છે તે ગરાળર સમજે છે અને સમજીને ચોખ્ખા આચરણ કરે છે. ૨૮. તે કૃતજ્ઞ હોય છે, એટલે કે કામગીરી તેના ઉપર ઉપકાર કરી હોય તે સમજનાર અને તેનો બદલો વાળવાની ઇચ્છાવાળો હોય છે. ઘણા પ્રાણીઓ ઉપકાર કરાવવાની ગરજવાળા હોય છે ત્યાંસુધી તો બહુ ભાવ ઉચ્ચપણે રાખે છે પણ કામ થઈ ગયા પછી શુણ વિસરી બંધ છે અને સામા ઘમ્મ બંધ છે તથા શુણને વિસારી મૂકે મે-એવો કૃતજ્ઞ તે હોતો નથી. કરેલા શુણ સુધી જનારને કૃતજ્ઞ કહેવામાં આવે છે. ૨૯. તે લોકવહુલ હોય છે, એટલે સુંદર શુભોથી લોકોની પ્રીતિ તે સંપાદન કરે છે. ધર્મીકનું નામ ધારણ કરીને નિંચ કાર્ય કરનાર લોકોમાં અપ્રીતિ પામે છે અને ધર્મને વગોવે છે. આ પ્રાણી તો જે આખર પોતે મેળવેલ હોય છે તેને બહુ સારી રીતે બજાવી રાખે છે અને તેથી કુદરતી રીતે લોકોનો પ્રેમ પોના તરફ ખેંચી લે છે. સરશુણની પ્રક્રિયામાં અન્યને જોડવાના સાધન તરીકે લોકવહુલપણું અતિ ઉપયોગી છે અને બાબ ઉપર ઉપકાર કરવાનું તે સાધન પૂરું પાડે છે. ૩૦ તે લગ્નવાળો હોય છે, એટલે એને લોકલાજ એટલી હોય છે કે પ્રાણ બંધ તોપણ આદરેલ સરશુણને લગ્નતો નથી, સત્પ્રતિજ્ઞાને મજબૂત રખાવનાર લગ્નગુપ્તવાણને તલ જેનો પાકું-

પણું ધારણ કરે છે તે વ્યવહારમાં ટકી શકતા નથી અને અતે શુભથી બ્રહ્મ થાય છે. આ ૨૬ અને ૩૦ બંને શુભને આપણા ચાલુ સૌજન્યના વિષયની સાથે બહુ લાગતું વળગતું છે તે વિચાર કરવાથી જણશે. સમાજનો અંકુશ કેવું સુંદર કામ કરે છે તે ખાસ વિચારવા યોગ્ય છે અને અત્યંત વિચારશીળ શાસ્ત્રકાર તે બરાબર જોઈ શક્યા છે તે આવા શુભથી ખાસ જણાઇ આવે છે. ૩૧. તે દયાવાળો હોય છે, એટલે એને અન્ય દુઃખી પ્રાણી જોઈને તેના ઉપર દયા આવે છે, તેનું દુઃખ દૂર કરવાની યોજના કરવાની તેને પ્રેરણા થાય છે અને પરના દુઃખ માટે તેને એટલું બહુ લાગે છે કે પોતે બાંહે અન્યના દુઃખમાં લાગ લેતો હોય એવી રીતે તેની સાથે એકમેક થઈ બાંધે છે. બારમા સૌજન્યમાં હવે પછી આ વિષય પર વિસ્તારથી વિચારણા કરવાની છે તે પ્રસંગે આ વિષયની મહત્તા બરાબર સમજાશે. ૩૨. તે સૌમ્ય હોય છે, એટલે એની આકૃતિજ એવી નિર્ભય હોય છે કે એને જોતાં, એની સાથે વાત કરતાં, એની સાથે કામ પાડતાં લોકો એક જાતનું નિર્ભયપણું માને છે. શાંતિ રાખનાર સૌમ્ય પ્રકૃતિવાળાને બહુ લાભ શરૂઆતથીજ થાય છે અને તે ઉચિત છે એમ કહેવામાં જરા પણ શંકા આવતી નથી. ૩૩. પરોપકાર કરવાની ઇચ્છાવાળો તે હોય છે. તેને મનમાં નિરંતર એમ રહે છે કે પોતે જેટલો વૈભવ લોગવે છે તેમાં કાંઈ સાર નથી, તે તો પોતાની પુંજ વાપરી ખાવા જેવું છે. જેટલો બને તેટલો પારકાનો ઉપકાર થાય, અન્યનું લાલું થાય તે ખાસ કર્તવ્ય છે. આ મનુષ્યજીવનમાં પોતાનું પેટ ભરવું કે પોતાના સ્ત્રીપુત્રને શાળાગરવા એ તો સર્વ કરે છે, એમાં કાંઈ વિશેષતા નથી અને પોતાના સંયોગીનો તેમાં કાંઈ ખાસ લાભ લેવાતો નથી. તેથી જેટલો બને તેટલો પરોપકાર થાય એજ ખાસ કર્તવ્ય છે. એમ કરવાથી પ્રાણીને મનમાં જે સંતોષ થાય છે-આતંદ્ર થાય છે તે અનિર્વચનીય છે. સ્વઉદ્ધરપોષણ એ કાકવૃત્તિ છે, પરોપકાર સંતોષણને યોગ્ય છે અને આ ભવમાં પોતાના સંયોગીનુસાર જેટલો બને તેટલો તે કર્તવ્ય છે. ધનથી, વિચાર દર્શનથી, ભાષણથી, જાહેર હિતના કાર્યમાં લાગ લેવાથી, પુસ્તક લેખનથી, શુદ્ધ ઉપદેશ આપવાથી અને બીજી અનેક રીતે ઉપકાર બની શકે તેમ છે. પોતાની અનુકૂળતા અને સંયોગીનો જેમ બને તેમ પરના હિત માટે બદલાની આશા રાખ્યા વગર-માનપ્રતિષ્ઠાની ઇચ્છા વગર ઉપયોગ કરવો. કીર્તિપાલનના સૌજન્યને અને માનપ્રતિષ્ઠાની ઇચ્છાના અભાવને વિરોધ નથી એ હવે પછી સ્પષ્ટ કરવામાં આવશે. ૩૪ ષડ્રિપુ ઉપર તે સામ્રાજ્ય મેળવે છે, એટલે પોતાની જાતના અથવા આત્માના જે છ મોટા શત્રુઓ છે અને જે સંસારમાં અધઃપાત કરાવે છે તેના પર તે વિજય મેળવે છે, એટલે તેને જેમ બને તેમ બધારે અંકુશ તળે લાવવા યત્ન કરે છે. વિષય સેવવાની ઇચ્છાને કામ કહેવામાં

કાર્તિકવાન.

૧૨૧

આવે છે; અન્ય ઉપર કોપ થાય તે કોઈ-એમાં પરિણામનો વિચારણા બહુ થોડી રહે છે. પારકી વસ્તુની હક વગર સ્પૃહા કરવી, ઉચિતને વસ્તુ છતાં કામ ન હેવું અને સંગ્રહ કરવાની બુદ્ધિ રાખ્યા કરવી તે લોભ; પોતાનો વાત મહત્ત્વ રાખવી, સત્ય સમજવા યત્ન ન કરવો અને કઠણી થવું તે માન; પોતાના ધન, ઐશ્વર્ય, કુળ, વિદ્યા, કે બીજા અનુકુળ સંયોગોનો અહંકાર કરવો, તેના સંયોગોવાળા ન હોય તેનો તિરસ્કાર કરવો તે મદ; પોતાની વસ્તુપર કે ઐર્ષ્ય પદાર્થ પર રાજ થવું તે હર્ષ; આ છ શત્રુઓ છે, પ્રાણીને મહા ત્રાસ આપનાર છે, સંસારમાં રખડાવનાર છે. એના પર જેમ અને તેમ વિજય મેળવવામાં મનુષ્યભવનું સાક્ષ્ય છે. ઉપ. તે ઇન્દ્રિયોને વશ કરનાર હોય છે, એટલેજ સૈન્દ્રિય, રસેન્દ્રિય, દ્રાણેન્દ્રિય, ચક્ષુરિન્દ્રિય અને શ્રોત્રેન્દ્રિયના અનેક વિષયોનાં બુધ્ધ ન થતાં તે પર વિજય મેળવવા પ્રયત્ન કરે છે અને અને તેટલો તેનાપરના આશક્તિભાવથી દૂર રહે છે. આવી રીતે માર્ગાનુસારીનાં પાંત્રીય ગુણો શાસ્ત્રકારે બતાવ્યા છે. એનાથી અનેક ગુણોની પરંપરા આવે છે. તે આ ગુણોપર વિશેષ વિચાર કરવાથી જાણશે. કેટલાક ગુણો બાહ્ય રીતે બહુ ઉપયોગી છે અને કેટલાક અંતરંગ ઉપયોગી છે.

આવા પ્રકારના સદ્ગુણો અથવા વર્તનના નિયમો અમલમાં સૂચવાળી લોકોમાં એક પ્રકારની કીર્તિ બાંધાય છે અને તેને બાળવી રાખવા માટે સમજનોએ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ એ અત્ર વક્તવ્ય છે. યોગબુત્રીશર્મા વર્તનનો નિયમ લોકવલ્લભ થવાનો બતાવ્યો છે અને ત્રીશર્મા નિયમ સત્પ્રતિજ્ઞતનો ઉપર બતાવ્યો છે તે કહેવ નિયમોને દૃઢપણે બાળવી રાખવાનું અને તેને વળગી રહેવાનું સૂચવે છે અને તે નિયમ બહુ સુંદર છે. એનું કારણ વિચારવા યોગ્ય છે. અત્યુ વર્તનને વર્તનની ખાતર વળગી રહેવાની ટેવ પડે તે તો બહુ સુંદર છે અને તે સાધ્ય છે, પરંતુ એવી સ્થિતિ અંતરંગ મનોરાજ્યને અંગે પ્રાપ્ત કરતાં પોતાના તેનાપર બહુ અંકુશ મેળવવાની જરૂર પડે છે. પ્રાણીને વિચાર કરવાની જરૂર છે કે પોતે વિશુદ્ધ રીતે આત્મિક ગુણ વધારવાને અને સાધ્ય પ્રાપ્ત કરવાને બંધાયેલો છે. પોતાનું સાધ્ય પ્રાપ્ત કરવા માટે જે જે વિશુદ્ધ વર્તન અને વ્યવહારના નિયમો આદરવા યોગ્ય હોય તેને પાળવાની પોતાની ફરજ છે. તે સંગ્રામી લોકોમાં કીર્તિ થાય છે કે નહિ એ જોવાનું પોતાનું કામ નથી. અન્ય પ્રાણી તેના વળગી કરો કે નિંદા કરો તેની દરકાર કર્યા વગર સમજાવ પુરેપે વિશુદ્ધ આચરણ કરે છે અને તેને વિશુદ્ધ આચરણ પર આત્મભાવે એવો પ્રેમ થઈ આવે છે કે અન્ય તે સંગ્રામી શું ધારતા હશે કે તેને માટે શું બોલતા હશે તે પર કદાચ આપવાનો જવાબ તેને રહેતો નથી. તે તો પોતાના મનમાં સમજે છે કે લોકકીર્તિ કે બીજી કોઈ પ્રકારની ઈચ્છા રાખ્યા વગર વિશુદ્ધ વર્તન કરવાની

૧૨૬

જૈનધર્મ - પ્રકાશ.

તેની ફરજ છે અને તેદ્વારાજ તેને સાધ્ય પ્રાપ્તિ થવાની છે. લોકકીર્તિ કે સ્વ-જનસ્તુતિની તેને દરકાર રહેતી નથી, કારણ કે તે સમજે છે કે લોકો અમુક વર્તનનો ગમે તેવો ખ્યાલ કરે તેની સાથે પોતાને કાંઈ લેવા દેવા નથી, લોક-સ્તુતિથી પોતાનું કામ કાંઈ સુધરતું નથી અને સાધ્ય નજીક આવતું નથી; તેમજ લોકો સ્તુતિ કરે કે નિંદા કરે પણ તે સઘળા અહીં બેસી રહેવાના નથી, તેમજ પોતે પણ અહીંથી અમુક પાઠ ભજવી અમુક વસ્તો રહી ચાલ્યો જવાનો છે.

એવા પ્રકારની વિચારણા આગળ પ્રગતિ કરતાં થાય છે, પરંતુ ત્યાં સુધી વર્તનને અંગે સમાજનો અંકુશ આ પ્રાણી ઉપર બહુ અસર કરે છે. વ્યવહાર અવસ્થામાં પોતે જે વર્તુળમાં ફરતો હોય છે તેના મતની વર્તન ઉપર બહુ અસર થાય છે. દુનિયાના ઘણાખરા પ્રાણીઓમાં એક નળગાઈનું તત્ત્વ છે અને તે એ છે કે પોતાના સંબંધીઓ પોતા માટે સાઈ બોલે તે સાંભળીને તે રાજ થાય છે. કુકર્મ કરવામાં બહુ નીચી હદ સુધી ઉતરી જઈ તદ્દન લાજભયદિદા મૂકી દેનાર અધમ મનુષ્યની વાત બાબુ ઉપર રાખીએ તો બાકીના મોટા ભાગના પ્રાણીઓ પોતાની કિંમત સંબંધીઓમાં ઘટી ન જાય તેને માટે બહુ સંભાળ રાખતા જોવામાં આવે છે અને તેથી કદાચ કોઈ વખત ખરાબ વર્તન કરવાની તેની ઈચ્છા થઈ આવે તોપણ તે અતિ ગુપ્તપણે લોકો અથવા ખરાબર કહીએ તો તેના સંબંધીઓ ન જાણે તેવી રીતે કરે છે. મનુષ્યસ્વભાવનો આ અવિ-ભાવિ ખરાબર લક્ષ્યમાં રાખવા યોગ્ય છે. એ ઉચિત છે કે અનુચિત છે તે વર્તનને અંગે પ્રગતિનો વિષય છે, તેની સારાસારતા પર વિચાર કરવાને બદલે આપણે એ અવિભાવિથી જેટલો અને તેટલો આત્મપ્રગતિનો લાભ મેળવવા યત્ન કરીએ.

સમાજનો અંકુશ કેટલું કામ કરે છે તેના દાખલાઓ વિચારીએ. નાના ગામોમાં પોતાનું ખરાબ દેખાશે એવી વિચારણાથી અમુક દુર્ગુણ ન સેવનાર મોટા શહેરમાં જાય છે ત્યારે કેવા ફરી જાય છે તે જોવા જેવું છે. નાના શહેરમાં વર્તન ગુપ્ત રાખવાની જેવી મુશ્કેલી હોય છે તેવી મોટા શહેરમાં હોતી નથી અને તેથી માત્ર બાહ્ય દેખાવ જાળવી રાખવા ખાતરજ જેઓ વર્તન કરતા હોય તેઓ પોતાના ઇન્દ્રિય અશ્વે મોટા શહેરમાં છુટા મૂકી દે છે. એવીજ રીતે પરદેશમાં ગમન કરનાર જેઓ આત્મજ્ઞાન વગરના હોય છે અને વિશુદ્ધ વર્તનના નિયમનમાં આવ્યા હોતા નથી અથવા ચારિત્ર બાંધારણના યોગ્ય ખ્યાલ વગરના હોય છે તેઓ અનેક રીતે વિષયાદિમાં પડી જઈ ધન આપણ અને જીવનનો ક્ષય કરી આત્મનિપાત કરાવતાં જોવામાં આવે છે. જે કોમમાં પરભવ સંબંધી વિશેષ ખ્યાલ હોતો નથી તેઓ પ્રમાણિક થવા કરતાં પ્રમાણિક હોવાનો દેખાવ કેટલો કરે છે તે અવલોકન કરવા જેવું છે. વ્યવહાર તો જગતમાં સાચાને નામેજ ચાલે

પુરાણી વસ્તુઓની શોધખોળ અને જૈનોની ફરજ.

૧૩૩

છે, હુકાનપરતું પાટિયું તો 'એકજ ભાવ' નું મંડાય છે; કોઈપણ વ્યાપારી એમ જણાવતો નથી કે અહીં અપ્રમાણિક રીતે ભાવ લેવાય દેવાય છે, કાનૂન અધમ, નિર્માત્ર્ય, લુચ્ચાઓને પણ સત્યના શુભ નામ નીચે અને પ્રમાણિકતાના બાહ્ય દેખાવથીજ રળી ખાવાનું હાય છે.

આશ્ચર્ય.

પુરાણી વસ્તુઓની શોધખોળ અને જૈનોની ફરજ

ઉપરના મથાળાથી મી. વીન્સેન્ટ એ. સ્મીથ એમ. એ. એ કલકત્તામાં પ્રગટ થતા ધી મોડર્નરીવ્યુ નામના ઇંગ્લેજ માસીકના એપ્રિલ સને ૧૯૧૫ ના અંકમાં (પાના ૫૧૬ થી ૫૨૨) એક લેખ લખ્યો છે, તે લેખનું ગુજરાતી ભાષાંતર જૈનધર્મની તવારિખના હિતચિંતકો તથા દ્રવ્યવાન જૈનોને ઉપયોગી ધારી અત્રે આપીએ છીએ. જૈનધર્મની તવારિખના સાચા જ્ઞાન માટે જૈનોએ છુટા છવાયા અવ્યવસ્થિત ઉપાયો છોડી દઈ કયા માર્ગે એકજ ઉપાય અને દ્રવ્યનો વ્યય કરવો જોઈએ તે આ વાંચ્યાથી જણવામાં આવશે. એક પરધર્મી અને પરદેશી વિદ્વાનને જે લાગે છે તે જૈનોને અજ્ઞાનતાથી તથા ચાલુ જમાનાના ઉત્તમ સાધનોને ઉપયોગ કરવાની ખામીથી તથા એક ઉત્તમ પુરાણવસ્તુશાસ્ત્રના ખાતાની ગેરહાજરીથી તેના સોચા ભાગે પણ લાગતું નથી તે પૂર્ણ જોદની વાત છે. જે સાધનો આજ હયાત છે તે ૫૦ વરસ પછી નાશ પામશે. જૈનોના ઐતિહાસીક દાખલા જુદાના દાખલા તરીકે મનાય અને જૈનો મુ'જે મોઢે એસી રહે તે વધારે નહીં તો ધર્મ તરફ બેઠકારીપણું તો જણાવેજ છે. માટે આ લેખ વાંચી શેઠ આણુંદજી કડ્યાણુજીની પેઢીએ આ કાર્ય તાગડતોળ ઉપાડી લેવું જોઈએ. શેઠ આણુંદજી કડ્યાણુજીના ટ્રસ્ટી સાહેબોએ એમ માનવું જોઈતું નથી કે આ કામ તેમનું નથી. તીર્થસ્થાનું કામ તેમનુંજ છે અને તેઓ આ કામ ન કરે તો તેમની મોટામાં મોટી ભૂલ છે. જૈનધર્મ પ્રસારક સભાના પ્રેસીડેન્ટ સાહેબ પોતાની બહોળી શેઠાણુ છતાં પોતાના બહોળા લાગવગને લીધે તથા શેઠ આણુંદજી કડ્યાણુજીના એક ટ્રસ્ટી તરીકે શેઠ આણુંદજી કડ્યાણુજીની પેઢીના ટ્રસ્ટી સાહેબોનું આ બાબત તરફ ધ્યાન ખેંચશે અને તેમની સાથે, મી. વીન્સેન્ટ સાથે, જુની વસ્તુઓની શોધખોળના સરકારી ખાતા સાથે, જૈન એસોસીએશન ઓફ ઈન્ડિયા તથા જૈન એજ્યુકેશન એસોસીએશન સાથે પત્ર વ્યવહાર ચલાવી એક પ્લાન નક્કી કરવા તરફ દેશે તો ઘણા ફાયદો થશે. મુ'જદના મહાન દેશહિતેથી નરસન તાતા સરખાદી જમીની શોધ ખોળ માટે સરકારના શોધખોળ ખાતાને વાર્ષિક વીસ હજાર રૂપિયા ના

આપે છે, તો જૈનો શ્રી મહાવીર ભગવાન તથા મહાન્ આચાર્યોની વિહારભૂમિ-
ઓના સ્થાન શોધવા પાછળ વાર્ષિક રૂપિયા એક લાખ ખર્ચે તો તે શું બહુ છે ?
આટલી પ્રસ્તાવના પછી મી. વીન્સેન્ટને લેખ નીચે આપીએ છીએ અને તે
દરેક જૈન સંસ્થા, સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક તથા શ્રાવિકા વાંચી, મનન કરી કાંઈ
ચોક્કસ કાર્ય કરશે એવી આશા રાખીએ છીએ, પુરાણ વસ્તુ શાસ્ત્ર શું છે અને
પ્રાચીન વસ્તુ માટેનું શોધખોળ 'ખાતું' શું કરે છે તથા કરી શકે તે જૈનોની નાણુ
માટે હવેના અંકમાં લખીશું. આમાં કંઠાસમાં લખાણુ છે તે અમે ઉમેર્યું છે
એમ સમજવું.

“ તમામ જાતની હિંદુસ્થાનની વિદ્યાઓના બધા અભ્યાસીઓ થોડે અથવા
ઘણે અંશે સંપૂર્ણ રીતે જાણે છે કે છેલ્લા ૭૦ અથવા ૮૦ વર્ષોમાં પુરાણી
વસ્તુઓની શોધખોળે જ્ઞાનમાં ઘણો વધારો કર્યો છે. પુસ્તકોમાં લખેલી અથવા
પરંપરાએ આલી આવતી દંતકથાઓનું ખરાખોટાપણું પુરાણી વસ્તુના શોધકોની
શોધાથી પારખી તથા જાણી શકાયું છે અને ફક્ત આ શોધોના આધારેજ
પ્રાચીન હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ લખવાનું મારાથી બની શક્યું છે. આ શોધકોએ
ઘણી મહેનતે પદ્ધતિસરના ખોદાણુ કરી શોધી કાઢેલા જુના સીકા, શીલાલેખો,
જુના મકાનો, ધર્મશાસ્ત્રો, ચિત્રકામો અને ઘણી જાતની બીજી પરચુરણુ ચીજોના
અવશેષ અભ્યાસને લીધે તથા તેની મદદથી આપણે જુના પુસ્તકોમાં લખેલી
હિંદુસ્થાનના ઇતિહાસની જુજ હકીકતને વિસ્તારવાળી બનાવી શક્યા છીએ, પ્રથમ
જે જ્ઞાન અચોક્કસ હતું તેને ચોક્કસ બનાવી શક્યા છીએ અને ક્રમવાર હકી-
કતો જાણવાનો પાકો પાયો શરૂ કરી શક્યા છીએ.

“ નહીં જાણવામાં આવેલા તથા નહીં શોધાયેલા અને કિંમતી સાહિત્ય
અને જ્ઞાનથી ભરપૂર મોટા અને ઘણા ભંડારો જૈનોના કળજમાં છે અને તે ભંડારો
સુરક્ષીત છે. તેમના પુસ્તકો સુખ્યત્વે કરીને ઐતિહાસીક અને અર્ધ ઐતિહાસીક
વિષયોથી ભરપૂર છે. તે પુસ્તકોની હકીકત ઘણીવાર ફેરફારવાળી અગર ભૂલવાળી
જણાય છે, તેથી તે હકીકતની સમ્યર્થ જુની વસ્તુઓની શોધના અભ્યાસને
આધારે જાણવાની જરૂર છે.

તવંગર જૈનોની ફરજ.

“ જેમાં પોતાનો ઉત્સાહ તથા આદર હોય તેવા જાહેર કામોમાં પૂરતો
પેસો ખર્ચી શકે એવા બીજાના પ્રમાણમાં તવંગર માણસો જૈનોમાં ઘણા છે.
મારું ભાષાજ્ઞાન સાહિત્યના અથવા તપાસી તૈયાર કરી શકું તેટલું નથી, તેથી
જે વિષય હું સમજું છું તે વિષય સંબંધી થોડુંક લખવાની અને જે તે મુજબ

પુરાણી વસ્તુઓની શોધખોળ અને જૈનોની ફરજ.

૧૬૦

વર્તવામાં આવે તો ઘણા કિંમતી હાલ થાય એવી ચોક્કસ સૂચનાઓ કરવાની હું હિંમત કરું છું. મારી ઇચ્છા એવી છે કે જૈન કોમ અને સુખ્યત્વે કરીને પૈતા જ્યાંથી જરૂરી શકે તેવા તે કોમના પૈસાદાર પ્રહરધોએ પુરાણી વસ્તુની શોધખોળના વિષયમાં હિંમતથી ધ્યાન દોરવવું અને ખાસ કરીને પૈતાના ધર્મ અને કોમના ઇતિહાસના વિષયની શોધખોળ માટે જોઈતો પૂરતો પૈસો ખર્ચવો.

શોધખોળનો વિસ્તાર.

“શોધખોળનું ક્ષેત્ર ઘણું વિશાળ છે. હાલ જૈનો રજપુતાના અને પશ્ચિમ હિંદુસ્થાનમાં માલમ પડે છે. પણ આ પ્રમાણે હંમેશ નહોતું. જુના વખતમાં શ્રીમહાવીર (ભગવાન) ના અનુયાયીઓ હાલ કરતાં મોટા વિસ્તારમાં ફેલાયેલા હતા. દાખલા તરીકે ઇસ્વીસનના સાતમા સદકામાં (ખીહારમાં આવેલા પટનાની ઉત્તરે આવેલા) વૈશાળીમાં તથા પૂર્વ જંગાણામાં જૈનો ઘણા હતા. જ્યાં હાલ કોઈકજ નૈન રહે્યા જાહે્યા નજરે પડે છે. મધ્યકાળમાં અને ખાસ કરીને ઇસ્વીસનના ૧૧ મા અને ૧૨ મા સદકામાં બુદ્ધભજનમાં જૈનો ઘણા હતા, એવા ઘણા પુરાવા મેં જાતે જોયેલા છે. તે દેશમાં જ્યાં હાલ એક પણ જૈન કદી જોવામાં આવતો નથી ત્યાં હાલ પણ ઘણી જૈન પ્રતિમાઓ છે. બુદ્ધભજનની દક્ષિણે, દક્ષિણ દેશમાં અને તામીલમાં જ્યાં જૈન નામ પણ હાલ કોઈ જાણતું નથી ત્યાં સેંકડો વર્ષો સુધી જૈનધર્મ એક મોટી અને રાજકીય સત્તારૂપ હતો (એટલે ઘણા સમયે લાગટ ઘણા કાળ સુધી જૈનધર્મી હતા.)

ચંદ્રગુપ્ત મૌર્ય વિષેની દંતકથા.

“ઉપર જે ટુંકી હકીકત લખી છે તે ઉપરથી શોધખોળનું ક્ષેત્ર હેઠળ વિશાળ છે તે જણાશે. ચંદ્રગુપ્ત મૌર્ય ગાદાસબ (શ્રી) ભદ્રબાહુ (સ્વામી) ની સાથે (દક્ષિણમાં) શ્રવણ ખેલગોલ ગયા અને ત્યાં અનસન કર્યું એવી હે દંતકથા જૈનોમાં છે તે હકીકતના ખરાપણાને લગતા ઉપયોગી વિષયની તજવીજ કરવાની મારી ખાસ લલામણ છે. તમારા પૈત્રીના કેટલાક બહેા છે કે આ સવાલના સંબંધમાં મી. લેવીસ રાઇસ અને ડોક્ટર ફ્લીટની વચ્ચે લીધેલ તકરાર ચાલે છે. હવે કોઈ જૈન વિદ્વાને ખહાર આવી જૈન દૃષ્ટિથી આ વિષય ચર્ચવાની જરૂર છે. પણ આ ચર્ચા કરવાને ખરા વિદ્વાનની જરૂર છે અને સચી પૂર્ણ જ્ઞાનપૂર્વક થવી જોઈએ. હુનિયાના હાલના વિદ્વાનો શુદ્ધ ન્યાયપુરસ્કાર હકીકતનું ચોક્કસપણું અમુક તકરારી વિષયના નિર્ણય માટે માગે છે. (તે વિના અધર વાતો કર્યોથી તેમની ખાત્રી થતી નથી.)

દક્ષિણ હિંદુસ્થાનમાં ધર્મોના ઝબકા.

“હિંદુસ્થાનના ઘણા ભાગોમાં એક વખત જૈનધર્મ ફેલાયેલો હતો તથા

૨૨૮

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

સર્વોપરી હતો. તેની પટ્ટીના કારણોના વિષય ખાસ તજવીજ કરવા લાયક છે અને વિદ્વાન જૈનોને આ વિષય રસમય લાગે તેવો છે. દક્ષિણ હિંદુસ્થાનમાં ધર્મોના અઘડ સંખ્યાની સંકલિત વિષયનો અને ખાસ કરીને ચોલાના શિવધર્મ અને અસલના રાજાઓના જૈનધર્મ વચ્ચેની તકરાર સંખ્યા હકીકતનો ખાલુ થોડો અભ્યાસ થયો છે અને તે ઉપર ખાલુ થોડું ધ્યાન આપ્યાર સુધી આપવામાં આવ્યું છે.

અભ્યાસ કરવા લાયક કેટલાક અંશો.

“આ અને આવા બીજા સવાલોની ખરી તજવીજ કરવામાં બીજા આધારોની સાથે જૈનપ્રતિમા, શીલાલેખો અને કીર્તિસ્થંભોના સંગ્રહ તથા અભ્યાસની જરૂર છે. આવા ઘણા કીર્તિસ્થંભો જમીનમાં દટાયલા પડ્યા છે અને તે બહાર કાઢવાને પુરાણ વસ્તુ શાસ્ત્રજા હોંશીયાર જોદનારની કોદાળીની જરૂર છે. જેઓ પ્રખ્યાત પુરાણી જૈન અવશેષ વસ્તુઓના અભ્યાસી થવા ઇચ્છતા હોય તેમણે પુરાણા ચીના મુસાફર અને તેમાં પણ મુખ્યત્વે કરી ઇસ્વીસનના સાતમાં સૈકામાં હિંદુસ્તાનમાં મુસાફરી કરનાર અને આજ જેનું નામ નીશાન પણ બાણવામાં નથી તેવા ઘણા જૈનસ્થંભોની હકીકત નોંધી લેનાર ચીન: યાત્રાળુ અને બૌદ્ધ સાધુ હુએનસંગના લખાણ બાણવા જોઈએ. પુરાણી વસ્તુના દરેક શોધકને હુએનસંગની મુસાફરીનું પુસ્તક એક જરૂરના ભોગિયારૂપ છે. હું બાણુ છું કે જે જૈન વિદ્વાન આ અંશોનો ઉપયોગ કરવા માગતા હોય તેમને જો ચીનાઈ ભાષા ન આવડતી હોય તો ઇંગ્લેન્ડ કે ફ્રેન્ચ ભાષાનું જ્ઞાન તો હોવું જ જોઈએ. પણ આ જમાનામાં ઘણા જૈનો જેઓને પોતાના ધર્મ પુસ્તકોનું જ્ઞાન છે તેઓ આ પુસ્તકોના અભ્યાસને મદદગાર થઈ પડે તેટલે અંશે સારી રીતે ઇંગ્લેન્ડ ભાષા સમજી શકે છે અને જે કોમની પાસે પૂરતી વ્યવહારિક સંપત્તિ છે તેમને આ અંશોની કિંમતથી બીવાની તો જરૂર નથી. (જરૂર પડતા અંશોના ઇનામ આપીને ગુજરાતી ભાષાંતર કરાવવા જોઈએ. તથા આવા તમામ અંશો ખરીદી એક ઠેકાણે એકત્ર રાખી જૈન વિદ્વાનોને તે મફત વાપરવાની સગવડ કરી આપવી જોઈએ.)

જૈન કીર્તિસ્થંભો, બુદ્ધના સ્થંભો તરીકે ગણવાની ભૂલ.

“કેટલાક દાખલાઓમાં જે સ્થંભો ખરેખરા જૈન સ્થંભો છે તેમને ભૂલ અને અજ્ઞાનતાથી બુદ્ધના સ્થંભો તરીકે વર્ણવવામાં આવ્યા છે. એક દાંત કથા પ્રમાણે આશરે અઠાર સૈકા ઉપર મહારાજા કનિષ્કે બૌદ્ધસ્તુપને જૈનસ્તુપ તરીકે ગણવાની ભૂલ કરી હતી. અને જ્યારે કનિષ્કરાજ જેવા સુસ્ત બૌદ્ધ આવી

પુરાણી વસ્તુઓની શોધખોળ અને જૈનોની ફરજ.

૧૨૦

ભૂત ઠરે તો પછી હાલના પ્રાચીન વસ્તુશોધકો જૈન વસ્તુઓ અને કામોને યોધની વસ્તુઓ અને કામો તરીકે ગણે તેમાં આશ્ચર્ય નથી. મારા મત પ્રમાણે સર અલેક્ઝાન્ડર કર્નીગહામને જૈનો ગુદ્દાની પેઠે સ્તુપો ગાંધતા હતા અને પશ્ચિમ સ્થાનો દ્વારા પથ્થરના કઠોડા કરતા હતા તેવું ખીલકુલ લાન પણ નહોતું. આવા જૈન કઠોડાને તે હમિશ યોધોએ ગાંધેલા કઠોડા તરીકે ગણતા અને જ્યારે જ્યારે કેઈ સ્તુપનું અંદર તેમના જોવામાં આવતું કે તે સ્તુપ યોધોનો ગાંધેલો છે એમ તે માની લેતા. જોકે મુંબઈના વિદ્વાન ભગવાનલાલ ઇંદ્રજીને જૈનો સ્તુપો કરતા એ વાતની ખબર હતી અને આ હકીકત તેઓએ છેક સને ૧૮૬૫ માં પ્રસિદ્ધ કરી હતી, છતાં તે પછી આશરે ત્રીશ વર્ષ સુધી એટલે ડાક્ટર જ્યુલ્હરે “મથુરાના જૈનસ્તુપની હકીકત” નામનો એક નીળાં ધ કાગળી સને ૧૮૯૭માં પ્રસિદ્ધ કર્યો ત્યાંસુધી જૈનસ્તુપો શોધવા જોઈએ એવું પુરાણ-વસ્તુ શાસ્ત્રના વિદ્વાનો સાધારણ રીતે જરૂરનું ધારતા નહીં. સને ૧૯૦૧ માં પ્રસિદ્ધ કરેલા “મથુરાનો જૈન સ્તુપ અને ગીચ પુરાણી વસ્તુઓ” નામના મારા પુસ્તકે યોધોના જેવાજ જૈનોએ ગાંધેલા સ્તુપો તથા કરતા પથ્થરના કઠોડા એક વર્ગલ ઘણા હતા એ વાતથી તમામ વિદ્વાનોને વાકેફ કર્યો. મારા પુસ્તકમાં વર્ણવેલા મથુરાના જૈનસ્તુપનો અવ્યવસ્થિત ખોદાણને લીધે નાશ થયો છે. મારી જાતરી છે કે હજી જૈનસ્તુપો ઘણા હશે અને શોધ કરવામાં આવે તો તે જટી આવશે. આવા જૈનસ્તુપો ગીચ જગો કરતાં રજપુતાનામાં મળવાનો સંભવ વધારે છે.

કૌસાંબી નગરીનો સવાલ.

“અસહ્યાનાદ જીલ્લામાં આવેલા કૌસમ ગામના અંદરે કર્નીગહામના કહેવા પ્રમાણે યોધ સંબંધીના નથી પણ ઘણા ખરા જૈન અવશેષો છે એમ મને વર્ણ સંભવીત લાગે છે. તે ગામ કંઈપણ શક વગર જૈનોની કૌસાંબી નગરી છે અને જે જગો ઉપર જૈનમંદિરો છે તે મહાવીર સ્વામીના અનુયાયીઓનું હજી સુધે યાત્રાસ્થળ છે. યોધોની કૌસાંબી એ આ જૈનોની કૌસાંબીથી જુદીજ અને જરૂર હીંટની નજીક આવેલી છે એમ માનવાના મારા મજબુત કારણો ને કારણો છે. સને ૧૮૯૮ના જુલાઈ માસના રાયલ એશીયાટીક સોસાયટીના ચોપાનીયાના “કૌસાંબી અને સાવથી” વિષેનો મારો નીળાં ધ છપાયા પછી ડાક્ટર હરોડે સને ૧૯૦૭ના તેજ ચોપાનીયાના પાને ૫૧૧ મે જતાવ્યું છે કે ચોપાનીયા કૌસાંબીને વનકૌસાંબીથી જુદી ગણી છે. મારા મત પ્રમાણે યોધોની કૌસાંબી તે વનકૌસાંબી છે.

કૌસમ ગામના અંદરેની શોધ અને અભ્યાસ કરવાની હું જૈનોને સલાહ

મણુ કંઠં છું. આ વિષય સંખ્યાધીના ઘણા સવાલોનો નિર્ણય કરવાની જરૂરી-
આત વિષે મેં ઉપર પુરતું વિવેચન કર્યું છે.

જમીન ઉપરના સ્તંભોની તપાસ.

“જમીન ઉપરના જૈનસ્તંભો, મંદીરો, શિલાલેખો, સ્તુપો વિગેરેનું દરે-
કના ધારીક અને ચોક્કસ વર્ણન સાથે કાળજીપૂર્વક ગનાવેલું એક રજીસ્ટર
તૈયાર કરવું જોઈએ અને જૈન ધર્મશાસ્ત્રો અને ચીના મુસાફરોએ લીધેલી નોંધો
અને ખીજા લેખકોનાં લખાણ સાથે તે રજીસ્ટરનો ધારીક અભ્યાસ કરવો જોઈએ.
આ રીતથી ઘણું કાર્ય થઈ શકશે. સંતોષકારક પરિણામ લાવવાને માટે જેઓ
આ પ્રમાણે સ્તંભો વિગેરેની સરવે કરવાનું તથા વર્ણન સાથે રજીસ્ટર તૈયાર
કરવાનું કામ માથે લે તેઓએ હાલના નકશાઓનો બુદ્ધિપૂર્વક ઉપયોગ કરવો
જોઈએ, આસપાસની જગ્યાઓનું ચોક્કસ વર્ણન આપવું જોઈએ અને ફોટોગ્રાફીનો
દુરથી ઉપયોગ કરવો જોઈએ. ખોદકામ કર્યા વગર પણ જમીન ઉપરના સ્તં-
ભો વિગેરેની સરવે જૈન ઇતિહાસ ઉપર અને વિશેષ કરીને જ્યાં એક વખતે
જેનોના ટોળે ટોળા હતા તે ભાગોમાં જૈનધર્મની પડતી થવાનાં કારણો ઉપર
ઘણું અજવાળું પાડી શકશે.

જૈન ગ્રંથ કોષ.

“આ વિષયની તજવીજ કરનારને કેન્દ્ર વિદ્વાન એમ. ગેરીનોટનો સને
૧૯૦૬માં પ્રસિદ્ધ કરેલો “જૈન ગ્રંથ કોષ નીળગંધ” નામનો મહાન ગ્રંથ જોવાની
હું ભલામણ કરું છું. તે ગ્રંથની પુસ્તકી સને ૧૯૦૬ ના જુલાઈને અગસ્ટ માસના
“જનરલ એશીયાટીક” નામના ચોપાનીઆમાં “જૈન ગ્રંથ કોષની નોંદસ”
નામથી પ્રસિદ્ધ થયેલી છે. તે ગ્રંથોમાં ઈસ્વી સન ૧૯૦૬ સુધીમાં જૈનીઝમ
સંખ્યાધી જે જે લખાણો, લેખો તથા પુસ્તકો પ્રસિદ્ધ થયેલા છે તે ગણાવેલું છે.
જેઓને કેન્દ્ર ભાષા ન આવડતી હોય તેઓને પણ એ ગ્રંથમાં એમ. ગેરીનોટ
આપેલા લીસ્ટ ઘણા ઉપયોગી થઈ પડશે.

ખોદાણુ કામ.

“જુની વસ્તુ શોધવા માટે ખોદાણુ કામ કરવું એ ઘણી ગુચવણુવાળો
વિષય છે અને તે કામ પુરાણી વસ્તુ શોધ જોખના સરકારી ખાતાની સલાહ
સિવાય એટલે આરકીઓલોજીના ડાયરેક્ટરજ નરલ અથવા પ્રતિક સુપરીન્ટેન્-
ડન્ટની સલાહ અને સૂચના વિરૂદ્ધ કરવું જોઈએ નહીં. ખોદા પ્લાનથી અને ગેદરકારી
પણે કરેલા ખોદકામને લીધે ઘણું નુકશાન થયું છે. કાંઈપણ નોંધ રાખ્યા
વિના કરેલા (અયોગ્ય) ખોદકામથી મથુરાના કિંમતી જૈનસ્તુપનો કેવી રીતે

પુરાણી વસ્તુઓની શોધખોળ અને જૈનોની ફરજ.

૬૩૩

નાશ થયો તે મેં ઉપર જણાવ્યું છે. ખોદકામ જેમ જેમ થતું જાય તેમ તેમ દરેક રોજે રોજ શું શું ખનતું ચાલ્યું તેની ખારીકે ખારીકે વિગત નોંધી લેતા જવું જોઈએ અને તમામ શિલાલેખોની નકલો લેતા જવું જોઈએ. ખોદકામ ઉપર હોંશીઆર પુરાણ વસ્તુ શાસ્ત્રજ્ઞની પૂરતી ટેળરેખ હોવી જોઈએ.

શું કરવું જોઈએ ?

“ છેવટે હું સૂચના કરું છું કે જૈનોએ ઉપર કહ્યા મુજબની લાઇને શોધખોળ કરવાની પ્લાન નક્કી કરવા તથા તે કામ માટે એક ઘણી ભારે રકમ એકઠી કરવા પુરાણ વસ્તુશોધક એક કમીટી નીમવી જોઈએ. આ વિદ્યામાં યોગ્ય રીતે કેળવાયેલ એક પગારદાર જૈન એસીસ્ટન્ટ જૈનો તરફથી સરકારી પુરાણ વસ્તુ શોધખોળ ખાતામાં નીમ્યાથી ઘણું કામ થશે, અને જો આવા વધારે આસીસ્ટન્ટો પ્રાંતિક સુપરીન્ટેન્ડન્ટોના હાથનીચે જૈનકામ નીમે તો તેથી ઘણુંજ સાફ પરિણામ આવશે.

“ જો જૈનોને યોગ્ય લાગે તો તેઓએ આ માફ લખાણ સરકારના પુરાણ વસ્તુ શોધખોળ ખાતાના ડાયરેક્ટર જનરલને તેમની જાણ માટે મોકલવું.”

અત્રે મી. વીન્સેન્ટનો લેખ પૂરો થાય છે. પુરાણ વસ્તુશાસ્ત્ર શું છે તેનું ટુંક સ્વરૂપ નીચે મુજબ છે.

પુરાણ વસ્તુશાસ્ત્ર:-અંગ્રેજીમાં તેને આર્કિઓલોજી (archeology) કહે છે. કોઈપણ રાજ્ય, ધર્મ કે કોમનો વિદ્યાસપાત્ર ઇતિહાસ લેખરૂપે અમુક નિયમિત કાળ સુધીજ મળી શકે છે. તે કાળ પહેલાંની માહિતી મેળવવાનાં સાધનો તે લોકોની અવશિષ્ટ રહેલી વસ્તુઓજ છે. જૂના વસ્તીસ્થાનોની ભૂમિને ખોદતાં અથવા ખીજી રીતે સીધા, શસ્ત્રો, શિલાલેખો, તામ્રપત્રો, મંદિરો, મહેલ વિગેરેના અવશેષો ઇત્યાદિ અનેક વસ્તુઓ મળી શકે છે. તે વસ્તુઓનું વર્ગીકરણ કરીને તે વસ્તુના લોકતા મનુષ્યો વિષે અનુમાનથી અમુક માહિતી એકત્ર કરી શકાય છે. એવા પ્રકારે વસ્તુનો વિચાર કરનાર જે શાસ્ત્ર તે પુરાણ વસ્તુશાસ્ત્ર છે.

આ લેખ વાંચી મનન કરી જૈનોએ જ્યાં જ્યાં નવા તીર્થો નીકળે ત્યાં ત્યાં ઉતાવળ ન કરતાં ઉપયોગી થાય તેવી રીતે કામકરવું જોઈએ. શેરીસરા તીર્થની જગ્યા ખોદાવતાં આવી સાવચેતી રાખવાની ખાસ જરૂર છે. જો કે જૈનો ઘોર નિદ્રામાંથી તમામ નાશ થયા પછીજ ઉઠશે એમ અમારું દેશકાળ જોતાં માનવું છે, છતાં પ્રયત્નથી પાછા ન હોવું એ સિદ્ધાન્તને અનુસરી આ લેખ પ્રગટ કર્યો છે.

જૈનોની દાઝ જાણનાર.

સ્વમત સ્વામણાના પત્રો.

(તત્ સંબંધે વિચાર.)

જૈનવર્ગમાં પર્યુષણ પર્વને છેલ્લે દિવસે અંદર અંદર સર્વની સાથે સંવત્સરી પ્રતિક્રમણમાં તેમજ ત્યાર પછી જામવા જમાવવાનો રીવાજ ઘણો વિસ્તાર પામેલો છે. આ રીવાજ ઠપાયનો નાશ કરવા માટે અતિ ઉત્તમ છે, છતાં તે માત્ર રૂઢીરૂપ થઈ જવાથી તથાપ્રકારનો લાભ થતો જણાતો નથી; તેમજ જેની સાથે જત વર્ષમાં વિરોધ થયો હોય તેની સાથે તે પ્રકાર યાદ કરીને અથવા યાદ કર્યા સિવાય અવશ્ય જમત જામણ કરવા ભ્રમ્યે એવું ઠવચિત્તજ બને છે. પ્રાયે તો જ્યાં પરસ્પર પ્રેમભાવ હોય છે ત્યાં જ જમાવવામાં આવે છે. અત્યારે પ્રસ્તુત વિષય તે ન હોવાથી તે સંબંધમાં લંબાણથી ન લખતાં એ પ્રસંગે બહાર-ગામ પોતાના સંબંધી ને સ્નેહી વર્ગમાં પુષ્કળ પત્રો લખવામાં આવે છે તે સંબંધે જ લખવામાં આવે છે.

આ કાર્ય પરત્વે છપાયેલ કંકોત્રી ને કારોના ખર્ચ કરતાં પુષ્કળ ખર્ચ પોસ્ટેજનું થાય છે કે જેનો એકંદર સરવાળો કરતાં લાખ અગર એથી વધારેની સંખ્યાએ પહોંચી જવાય છે. આ સંબંધમાં ગૃહસ્થ ગૃહસ્થ ઉપર લખે, ગૃહસ્થ મુનિ ઉપર લખે અને મુનિ ગૃહસ્થ ને મુનિ ઉપર લખે એ ત્રણ પ્રકારો પૈકી પ્રથમના એ પ્રકારમાં તો વ્યવહાર ને વિનયની પ્રાધાન્યતા હોવાથી ખાસ પ્રતિરોધ કરવો યોગ્ય જણાતો નથી; પરંતુ મુનિરાજ પોતાનાં લઢીલ શુરૂ વિગેરે ઉપર જમાવવા માટે પત્ર લખે તે તો ઠીક, પણ સંખ્યાબંધ પત્રો શ્રાવક શ્રાવિકા ઉપર લખે છે, તેને માટે ખાસ કાગળો છપાવે છે, પોતાનો અમૂલ્ય ટાઈમ તેમાં રોકે છે અને પુષ્કળ પોસ્ટ ખર્ચ કરાવે છે તે ભ્રમ બંધ થાય તો મુનિરાજનો ઘણો વખત બચે કે જેનો જ્ઞાનધ્યાનમાં ઉપયોગ થઈ શકે, અને હજારો રૂપિયાનો પોસ્ટ ખર્ચ બચે કે જેનો શ્રાવકો પાસે અન્ય શુભ કાર્યમાં ઉપયોગ કરાવી શકાય. આ બાબત દરેક મુનિરાજ ને સાધ્વીજીને લક્ષ્યમાં લેવા માટે આ હુકો લેખ લખ્યો છે. ફરીને આવતાં પર્યુષણ પર્વ અગાઉ પણ આ બાબત યાદ આપવામાં આવશે; પરંતુ હાલ તુરતમાં આ સંબંધમાં વિચાર કરી યોગ્ય નિર્ણય ઉપર અવાય તો ઠીક એમ ધારીને તાત્કાલિક ઉદ્દેશ કરવામાં આવ્યો છે.

સુમેષુ કિં બહુના.

અમારું પુસ્તક પ્રસિદ્ધિ ધાતું.

૧. તરતમાં બહાર પાડવાના ગ્રંથો.

- ૧ શ્રી અધ્યાત્મસાર. પં. ગંભીરવિજયજી દ્વારા ટીકા યુક્ત.
- ૨ શ્રી અધ્યાત્મસાર મૂળ, મૂળ ને ટીકાના ભાષાંતર યુક્ત.
- ૩ શ્રી સુદર્ભા વિચાર સારોદાર સાર્થ શતક. સટીક.
- ૪ શ્રી શ્રીપાળ રાજનો રાસ. મૂળ સારાંશ તથા રહસ્યયુક્ત.

૨. છપાય છે.

- ૫ શ્રી ઈર્મપ્રકૃતિ ગ્રંથ. શ્રી યશોવિજયજી દ્વારા ટીકા યુક્ત.
- ૬ શ્રી ઉપદેશ સમીપકા. સ્વોપચીત્ર ટીકા યુક્ત.
- ૭ શ્રી ઈર્મગ્રંથ ઉપરની નોટ, સમજૂતિ, બાસોબા, યત્રો વિગેરે.
- ૮ શ્રી ત્રિપદિ ચલાકા પુરૂષ ચરિત્ર ભાષાંતર. પર્વ ૮-૬

૩. તરતમાં છપાવા શરૂ થશે.

- ૯ શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર. સંસ્કૃત. પદ્યબંધ.
- ૧૦ શ્રી ઉપદેશ પ્રાસાદ ગ્રંથ. મૂળ. વિભાગ ૨ ભા. (સ્થંભ ૭ થી ૧૨)

૪. નીચેના ગ્રંથો તૈયાર થાય છે.

- ૧૧ ઉપદેશ પ્રાસાદ ગ્રંથ. મૂળ. વિભાગ ૩-૪ સ્થંભ ૧૩ થી ૨૪.
- ૧૨ શ્રી ઉપગમિતિ ભવ પ્રપંચા કથાનું ભાષાંતર.
- ૧૩ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય ચરિત્ર. (ગુજરાતી ભાષામાં)
- ૧૪ શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વ ભાષાંતર.
- ૧૫ શ્રી હીર સૌભાગ્ય કાવ્ય ભાષાંતર.
- ૧૬ શ્રી આરંભસિદ્ધિ વિગેરે જૈન જ્યોતિષ ગ્રંથો. ભાષાંતર યુક્ત.
- ૧૭ શ્રી યુગાદિ દેશના ભાષાંતર.

જીજ્ઞાસુઓ ત્રણ નાના ચરિત્રોના ભાષાંતર જુદા જુદા ગ્રંથો તરફથી તૈયાર કરાવવામાં આવે છે. તેના નામો હવે પછી બહાર પડશે.

ખાસ ખરીદ કરવા લાયક નવા પુસ્તકો.

- ૧ આત્મદંધન પદ્યરત્નાવલી. (૫૦ પદ્યો વિવેચન)
- ૨ જૈન દૃષ્ટિએ યોગ.
- ૩ પદ્મ ચરિત્ર (પદ્મ-રામચંદ્ર ચરિત્ર) ભાગધી.
- ૪ ઉપદેશ માળા મૂળ ને યોગશાસ્ત્ર મૂળ.
- ૫ જાગૃદ્રીપ સંગ્રહણી સટીક.
- ૬ જ્ઞાનપંચમી. (અતિ ઉપયોગી છુક.)
- ૭ ઉપદેશ પ્રાસાદ ગ્રંથ મૂળ. સ્થંભ. ૬
- ૮ ચૈત્યવંદન ચોવીશી. સુધારેલી આવૃત્તિ.
- ૯ શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર. સંસ્કૃત. ગદ્યબંધ.

- ૨-૦-૦
- ૦-૮-૦
- ૨-૮-૦
- ૦-૮-૦
- ૦-૪-૦
- ૦-૮-૦
- ૧-૮-૦
- ૦-૩-૦
- ૧-૦-૦

મુનિ વર્ગને આમંત્રણ,

પાટણની અંદર ગયા વૈશાખ માસથી સૂત્રોની વાંચના આપવા દેવાનું કાર્ય શરૂ થયેલું છે. તેના લાભ ૩૦ મુનિરાજ અને ૧૦ સાધવીશ લેશે. વાંચનાનું કાર્ય કાતિક શુદ્ધિ ૧૫ સુધી અસ્પષ્ટિત ચાલ્યા પછી એક માસ બંધ રાખવામાં આવશે. અને નવા દેવત્રમાં એક માસ પછી પાછું શરૂ થશે. દરમિયાન હવે પછી ચતુર્માસ ઉત્તર પોતાના શહેરમાં સર્વ મુનિ પરિવારને વાંચનાથે પધારવાની અનેક શહેરના આગેવાનોની પ્રાર્થના છે; પરંતુ તેમાંનું કયું શહેર પસંદ કરવું તેના આધાર સાધુસાધવીની સંખ્યા ઉપર વધારે આધાર રાખે છે. તેથી સર્વે સાધુ-સાધવીને વિનંતિ કરવાની કે જેમની ઇચ્છા હવે પછીની વાંચનામાં લાભ લેવા માટે પધારવાની હોય તેમણે 'શ્રી આગમેદ્ય સમિતિ ઓપીસ, પાટણ' ને શીરનામે પોતાની ઇચ્છા પત્રારા જણાવવાની કૃપા કરવી. જેથી અત્યંત મુનિમંદળ સાથે તે સંખ્યા એકંદર કરીને અત્યંત મુનિમંદળના એક વિચારથી હવે પછીની વાંચનાનું સ્થળ મુકરન કરવામાં આવશે અને આ પત્ર દ્વારાજ પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવશે. સ્થળને નિર્ણય આશ્રિત શુદ્ધિ ૧૫ લગભગ કરવાનો હોવાથી ત્યાર અગાઉ પત્ર લખવા તસ્દી લેવી.

આજ્ઞાંકિત સેવકો.

વેણીચંદ સૂર્યચંદ.

ભોગીલાલ હલાભ ઇ.

કુંવરજી આણંદજી.

ચુનીલાલ છગનચંદ.

આગમેદ્ય સમિતિના સેક્રેટરીઓ.

ભાઈ પાનાચંદ ત્રીકમનું ખેદકારક મૃત્યુ.

ભાવનગરના રહીશ ભાઈ પાનાચંદ ત્રીશ વર્ષની લઘુ વયમાં ક્ષય રોગના ભોગ થઈ પડ્યા છે અને બાદરવા શુદ્ધિ ૮ શુક્રવારની બપોરે પંચત્વ પામ્યા છે. એમનું ધર્મનિષ્ઠપણું સુંદર હતું ને પરમાત્માની ભક્તિમાં અનુસ્થિત હતા. તેઓ પાતાની પાછળ એક પુત્ર, બે પુત્રી ને વિધવાને શોકથસ્ત મૂકી ગયા છે. અગત્ય સમાના મેચ્છર હતા. અમે તેમના સંબંધીઓને દિલસો આપીએ છીએ અને તેમના આત્માને શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ.

ભાઈ મણીલાલ મુળચંદનું ખેદકારક મૃત્યુ.

આ અમદાવાદ નિવાસી બંધુ કે જેઓ શારિરીક બળને અંગે જેવું સેન્ડો તરીકે પ્રખ્યાત થયેલા હતા, ધર્મચુસ્ત હતા, તપસ્યા પણ વિશેષ કરતા હતા, સારા ચિત્રકાર તરીકે પંકાયેલા હતા. માયાળુ, હેંશીલા અને હસજીભા ડોવા સાથે સમા તરફ પ્રોતિવાળા હતા, આ સમાના મેચ્છર હતા. તેઓ લગભગ ૪૦ વર્ષની વયે લઘુ વયની વિધવા, એક પુત્ર, સ્નેહપરાયણ માતા, અને બે બંધુઓ વિગેરે કુટુંબને શોક નિમગ્ન કરીને પીતૃપાઠના વ્યાધિથી બાદરવા વદિ ૭ શુક્રવારે પંચત્વ પામ્યા છે. તેમના કુટુંબને દિલસો આપવા સાથે તેમના આત્માને શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ. જૈન કોમમાં એવા એક પુરુષની અમુક અંશે જાતી પડી છે.